BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ BİRLEŞİN!

kitle
HAFTALIK SOSYALİST GAZETE
5 MAYIS 1975
YIL: 2 — SAYI: 58
200 Krş. Salı günleri yayınlanır.

1 Mayıs'ı kutladık

1 Mayıs İşçi Günü, geçtiğimiz hafta bütün dünyada bütün ülkelerin işçileri tarafından, işçi sınıfının uluslararası birlik ve dayanışma günü olarak kutlandı.

Bu yıl 1 Mayıs uluslararası işçi sınıfı ve işçi sınıfı devrimcileri için, çifte bayram niteliğindeydi. 17 Nisan'da Pnom Pehn, 30 Nisan'da Saygon düşmüş ve Hindi Çin halkları, dünya halklarına 1 Mayıs armağanı vermişlerdi.

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi 1 Mayıs 1975'i İstanbul'da büyük bir toplantı ile, Bursada yüzlerce işçinin katıldığı bir toplantı ile diğer örgütlerindeyse çeşitli toplantılarla kutladı. İzmir ilinde geniş bir afişleme yapıldı. Yine 1 Mayıs 1975de yıllardan beri ilk defa, bazı sendikalar hatta bazı Türk-İş sendikaları bildirilerle 1 Mayıs'ın işçi bayramı olduğunu belirttiler.

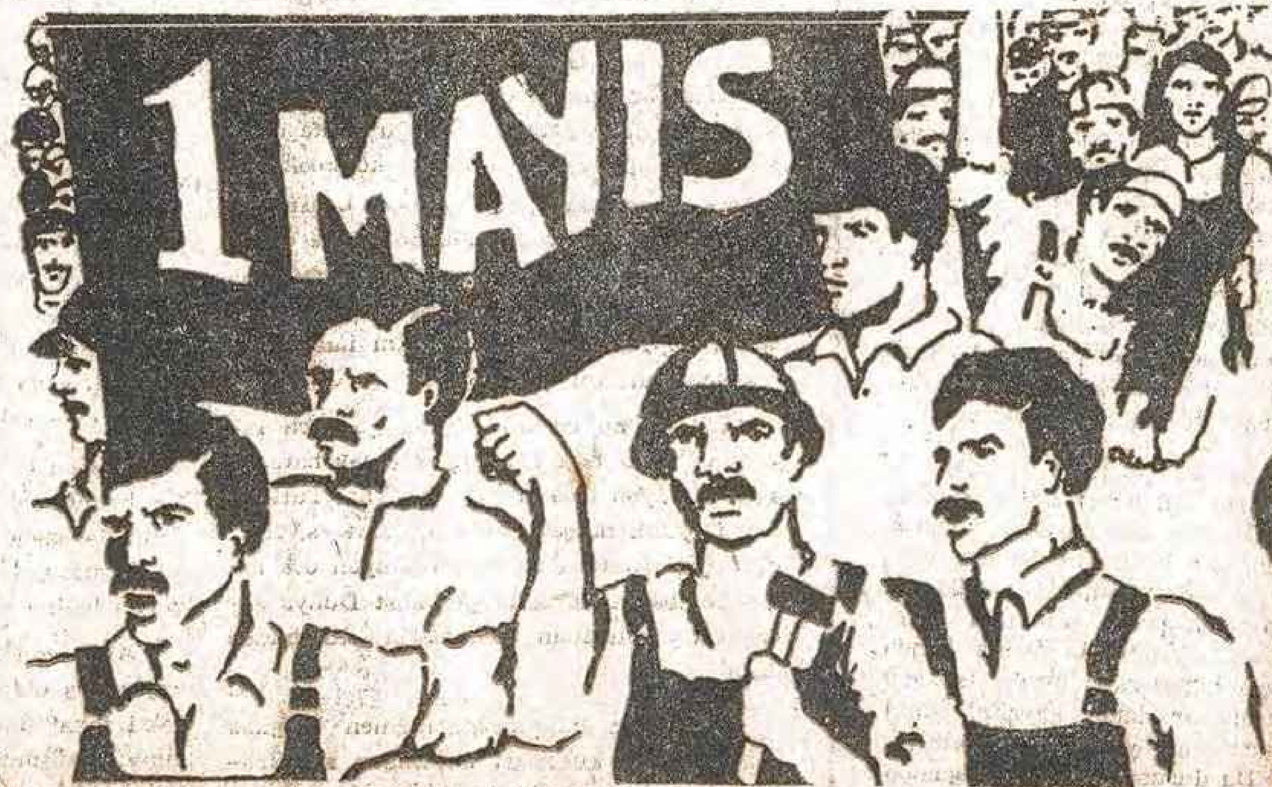
TSİP'in İstanbul'da aynı gün için düzenlediği yürüyüş Sıkıyönetim Komutanlığı tarafından yasaklandı ve yasaklama kararı TSİP yöneticilerine İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı tarafından tebliğ edildi.

1 Mayıs sabahı, Beyazıt meydanı, çok sayıda panzerlerle, toplum polisi ve askeri birlikler tarafından kuşatıldı. Bu olay, 1 Mayıs İşçi Bayramına karşı Türkiye de yarım yüzyıldır egemen sınıflar tarafından gösterilen «hassasiyet»in yeni bir örneğini teşkil etmekteydi. Aynı hassasiyet, öğleden sonra, Tepebaşı, Şişhane ve Taksim civarında alınan panzerli, toplum polisi «sıkı güvenlik tedbirleri» ile devam etti.

İstanbul Tepebaşı'ndaki toplantıya binlerce işçi ve genç katıldı. Toplantıda Parti yöneticileri ve çeşitli işkollarından işyerlerinden işçiler konuştu. Nobel, Tayşan Seramik, E. pengle işçilerinin, tersane, posta, deri, maden işçilerinin konuşmaları 1 Mayıs'ta işçi sınıfının uluslararası birliğini ve dayanışmasını vurguluyordu. Devrimci şiirlerin marşların da okunduğu toplantıda bir de işçi sınıfının ekonomik ve siyasal mücadelesini vurgulayan oyun sahnelendi.

TSİP'in düzenlediği 1 Ma

(Devamı 5. Sayfada)

FAŞİSTLER TSİP'E SALDIRMAK İSTEDİ

27 Nisan Pazartesi günü saat 13.00 civarında Dışkapı öğrenci yurdundan çıkan faşist komandolar, Türkiye Sosyalist İşçi Partisi Altındağ ilçesine 200 [illegible] saldırmışlardır. Bu saldırı, Türkiye Sosyalist İşçi Partili'ler «İş, Ekmek Hürriyet» afişleri asarken kendilerine engel olmaya kalkışan faşistlerin, partililerin direnişleri sonucunda afişlemeyi engellemeyi başaramamaları üzerine meydana gelmiştir. Ancak sal-

(Devamı 5. Sayfada)

BURSA'DA TSİP'İN 1 MAYIS TOPLANTISI

Bursa'da yapılan 1 Mayıs Toplantısında Maden - İş Bölge Başkanı Selim Mahmutoğlu, TSİP İl Başkanı Engin Ürcan, Bursa Yüksek Öğretim ve Kültür Derneği adına Mehmet Çanakçı, Tofaş İşçilerinden Kemal Tekin ve Renault İşçilerinden Mustafa Birsin ile Vedat Denksiz konuşmuşlardır. İşçi sınıfının evrensel mücadelesinden ve 1 Mayıs'ın bu mücadele içindeki önemi ve yerini anlatan konuşmalardan sonuncusunu, MYK üyesi Aydoğan Gezer yapmıştır.

Vietnam halkının, Dünya halklarına 1 Mayıs armağanı

Vietnam'da zafer sosyalizmin!

Vietnam Halkının uzun yıllar süren bağımsızlık savaşı zaferle sona erdi. Kukla Saygon hükümeti 30 Nisan günü kayıtsız şartsız teslim oldu ve Ulusal Kurtuluş Kuvvetleri Saygon halkının sevgi gösterileri içinde şehre girdi. Bu, Vietnam halkının bütün ülkelerin emekçilerine sunduğu eşsiz bir 1 Mayıs armağanıydı.

Kahraman Vietnam halkının bu şanlı zaferi onun yıllardır iç düşmanlarına yeni işbirlikçi kapitalistlere tefeci ve zorba toprak ağalarına ve onların her yere türemiş aracılarına karşı sürdürdüğü demokrasi ve özgürlük savaşının da zaferidir. Bu zaferle emperyalizmin elulağı hainler ve onların etraf ve efradı da emperyalist efendilerinin ardından denize döküldüler. Vietnam'ın «Coğrafi durumu» ve «stratejik mevkii» mukader akıbetlerinden kurtaramadı.

Onlar ne yaptılar?

Ülkelerinin «coğrafi durumu» ve «stratejik mevkii»ni pazarlık konusu yapıp kendi kasalarında paraya çevirdiler. Vatanı babalarının çiftliği belleyip, kendi özel çiftlikleri uğruna «vatanseverlik» tasladılar.

Vatanları uğrunda herşeyi göze alıp emperyalizme karşı çıkan milyonlarca gerçek Vietnamlıyı «vatan haini» ilân ettiler. Emperyalizmden ariyet silâhlarıyla ve kendi içlerinden kustukları kinle ve hışımla her gördükleri yerde ezdiler, öldürdüler.

Ama ne oldu?

Vietnam halkı canını dişine takıp döğüşerek, döğüşü askeri, ekonomik, sosyal, her plânda yılmadan ve akılla sürdürerek, yine de zaferi kazandı. O zaman işbirlikçi halk düşmanlarını kendi emperyalist ağababaları da yüzüstü bırakmak zorunda kaldı.

Kahraman Vietnam halkının şanlı zaferi sadece Amerikan emperyalizminin Vietnam'da uğradığı mahalli bir yenilgi değildir. Kamboçya'daki zaferle, ve Çin Hindi topraklarında başarıya doğru adım adım ilerleyen mücadeleyle birlikte tüm emperyalist sistemin bel kemiğine son yılarda indirilen en ağır

(Devamı 5. Sayfada)

Yeni yönetimin ilk kararları

★ — Mevcut bütün daireler «Geçici Devrim Hükûmeti»nin siyasetini uygulayacaklardır. Eski rejimin kanun ve kararları yürürlükten kaldırılmıştır. «Bütün gerici partiler ile emperyalizmin hizmetindeki bütün kukla kuruluşlar» kapatılacaktır.

★ — Kadın ve erkek eşitliğine, din ve inanç özgürlüğüne saygı gösterilecektir.

★ — «Ayrılıkcılık güden her çeşit faaliyet» yasaklanacaktır. Kurtarılmış bölgenin yeniden kurulması ve yeni bir hayat yaratılması için birlik çağrısında

(Devamı 5. Sayfada)

TSİP Vietnam halkının zaferini mesajlarla kutladı

Güney Vietnam Geçici Devrim Hükümeti Başkenti Şi Min Şehri

ABD emperyalizmine ve yerli uşaklarına karşı yıllardır sürdürmekte olduğunuz mücadelenin zaferi, biz Türkiye İşçi Sınıfı devrimcilerine ve emekçi halkına armağan ettiğiniz en yüce 1 Mayıs hediyesidir.

Sömürü ve baskı altındaki bütün dünya halklarının umut ve iftihar kaynağı olan yüce savaşınızın zaferi yüreklerimizi sevinç ve gururla doldurdu.

Sömürüsüz ve baskısız bir toplumun özlemiyle yıllardır acı çeken, fakat büyük bir sabır fedakârlık ve yiğitlikle mücadele eden kahraman halkınızın mutluluğa ereceği bir toplumun kurulması yolunda, şimdiye kadarki sayısız başarılarına yenilerini de ekleyeceğinize inancımız tamdır.

Vietenam halkının ulusal kurtuluş zaferi, dünyada sömürü ve baskıya karşı mücadele veren devrimcilere kutlu olsun.

Le Duan
Vietnam İşçi Partisi Sekreteri
Hanoi

Yiğit Vietnam halkının ABD emeperyalizmine karşı sürdürdüğü haklı savaşın kesin zaferi, biz Türkiye işçi sınıfı devrimcilerinin yüreğini sevinç ve gururla doldurdu. Bütün dünyanın hayranlığını kazanan kutsal savaşınızın yüce zaferi, emperyalizme ve onun yerli ortaklarına karşı sürdürdüğü mücadelede işçi sınıfımıza ve emekçi halkımıza yeni bir atılım sağladı.

Büyük bir fedakârlık, sabır ve kahramanlıkla sürdürdüğünüz savaşınızın başarısı, aynı zaman da emperyalizmin «böl ve yönet» politikasının iflâsının somut örneklerinden biri oldu. Bundan böyle, bölünmez bir bütün olan Vietnam halkının tek bir Vietnam bayrağı altında sosyalizmi kurmak yolunda hızla ilerleyeceğine inancımız tamdır.

Bütün çalışanlara sendikalaşma ve grev hakkı tanınmalıdır

Memurların, teknik elemanların, öğretmenlerin, tüm kamu personelinin ekonomik ve demokratik mücadeleleri yükselerek sürüyor.

1971 öncesinde kısmen de olsa var olan sendikalaşma hakkı, daha sonraki faşist uygulamalarla, Anayasa'da ve kanunlarda yapılan değişikliklerle, sermayenin kanlı baskı döneminde geri alındı. Bugün, mücadelemizin bir parçası olan demokratik mevzilerin korunması ve yenilerinin kazanılması mücadelesinde, tüm kamu personelinin memurların, öğretmenlerin, askeri personelin, teknik elemanların sendikalaşma, toplu sözleşme ve grev haklarının kazanılması gündemimizdedir.

öte yandan, tüm çalışanların, memurların, sendika ve grev hakları, Türkiye'nin de katıldığı ve onayladığı, uluslararası anlaşmalarda da mevcuttur. Uluslararası Çalışma örgütü tarafından 1948'de kabul edilen sendika özgürlüğü ve sendikal hakların korunmasına ilişkin 87 Nolu sözleşmenin 2. maddesi, bütün çalışanlara sendikalaşma hakkı tanımakta, TBMM tarafından 1949'da resmen onaylanan İnsan Hakları Evrensel Beyannamesi'nde de «Herkesin sendika kurmaya ve bunlara katılmaya menfaatlerini korumak için hakkı vardır» denmektedir. 1961'de Türkiye'nin de imzaladığı Avrupa Sosyal Yasası'nda da aynı hak tekrarlanmaktadır.

Oysa, ülkemizde milyonu bulan bir çalışanlar kitlesi, bu en temel haktan yoksun bırakılmıştır.

Kamu personeline; öğretmenlere, tekenik elemanlara, memurlara, bugün, bu haklarını almak için mücadelelerini yoğunlaştırmak düşmektedir. Başta işçi sınıfı olmak üzere, bütün emekçi kitleler ve demokratik güçler bu mücadelede kamu personelinin yanındadır.

DEMOKRATİK KURULUŞLARIN SENDİKA VE GREV HAKKI MÜCADELESİ SÜRÜYOR

önümüzdeki günlerde, bütün demokratik - güçlerin birliğiyle güçlenecek olan bu mücadelenin bir parçası olarak, İzmir'deki TMMOB Odalar Arası Koordinasyon Kurulu geniş bir imza kampanyası açmış ve yüzlerce imza toplamıştır.

İzmir Odalar Arası kurulun imza kampanyasının sunuş yazısında şöyle denmektedir:

«Çalışanların örgütlenme hakkı Demokrasinin varlık nedenidir. Çalışanların bir kesimi olan biz Teknik Elemanlar Ekonomik, Sosyal ve Demokratik mücadelemizde en etkin aracın Toplu sözleşme ve grev haklarını içeren «SENDİKALAŞMA» olduğunun, bunun ise ancak örgütlü mücadele ile elde edilebileceğinin bilincindeyiz. Teknik Elemanlar arasında haksız ayrıcalıklar yaratan «Yan ödeme» uygulamalarının girdiği çıkmaz bu doğru teşhisin kesin kanıtıdır. Ekonomik sorunlarımıza günün koşullarına uyan çözümler getirilmesini isteyen biz aşağıda imzaları bulunan yurtsever teknik elemanlar, SENDİKALAŞMA HAKKIMIZI, alana dek mücadele edeceğimizi bildiririz.»

İzmir TMMOB Odalar Arası Koordinasyon Kurulu Sekreterliği, TSİP Genel Merkezine konuyla ilgili olarak gönderdiği mektupta ise söyle demektedir:

«Çalışanların Ekonomik ve Demokratik haklarına kavuşabilmeleri, KALKINMANIN, yani halk yararına teknolojik gelişmenin vazgeçilmez öğesidir. Kendi gücümüze dayanarak kalkınmak ise ülkemizdeki yabancı Tekel-

(Devamı 5. Sayfada)

TSİP: "Faşizme karşı mücadelemiz güçleniyor,,

24 Devrimci ve Demokratik Kuruluş bu yıl Mayıs ayının ilk haftasını Faşizme Karşı Savaş haftası ilân etmiştir. Tüm dünya halkları Alman Faşizminin yıkılışının 30'cu yılını kutlarken, Türkiye Sosyalist İşçi Partisi de bu haftayı destekleyen bildiriler yayınlamıştır.

Aşağıda TSİP'in bu konudaki basın bildirisini ve ayrıca 24 kuruluşun bildirisi parelelinde yayınladığı genel bildiriyi bulacaksınız:

TSİP FAŞİZME KARŞI SAVAŞ HAFTASINI DESTEKLİYOR

TSİP'in faşizme karşı savaş haftasında yayınladığı basın bildirisi şöyledir:

«Bütün dünya halkları bu yıl Mayıs'ın ilk haftasında Nazizmin yıkılışının otuzuncu yılını

(Devamı 5. Sayfada)

Deniz, Hüseyin ve Yusuf'u saygıyla anıyoruz

Deniz Gezmiş, Hüseyin İnan ve Yusuf Aslan egemen sınıfların ve emperyalizmin baskı ve tahakkümlerine karşı çıktıkları için üç yıl önce bu gün asılmışlardı.

İşçi sınıfının ve emekçi halkın mücadelesini bastırmak, sosyalist hareketi ezmek için 12 Mart faşizmi elinden geleni ardına koymadı. Binlerce sosyalist, yurtsever ve demokrat zindanlara atıldı, işkencelere tabi tutuldu, sokaklarda hunharca katledildi. Bütün demokratik haklar kaldırıldı.

Egemen sınıflar, halka ve bütün devrimcilere gözdağı vermek için kendi koydukları kanunları bile göz göre göre çiğneyerek üç genci astılar.

Onlar emperyalizme ve faşizme karşı oldukları için asıldılar. Devrimcilerin yıldırılması için asıldılar. Fakat onlar ölürken bile faşizmin karşısında boyun eğmediler, halkın kurtuluşuna olan inançlarını tekrarlamaktan geri kalmadılar. Bu tavırlarıyla hepimize örnek oldular.

(Devamı 5. Sayfada)

HÜKÜMET PETROL TEKELLERİNİN EMRİNDE

Milliyetçi Cephe hükümetinin ilk icraatlarından biri de ATAŞ Rafinerisinde işlenecek ham petrolün ithal fiyatı konusunda epeydir devam eden tartışmayı BP. Mobil Shell gibi dev petrol şirketlerinin istekleri yönünde tesbit etmek oldu. Daha doğru bir deyişle, MC hükümeti, kendisini iktidara getiren yerli ve yabancı finans gruplarına olan borcunun faturalarını kınayan bir kararın

(Devamı 5, Sayfada)

ARTVİN'DE DEVRİMCİ BİR DAYANISMA ÖRNEĞİ

Artvin'de 23 Nisan törenleri sırasında görevlilerden birisi Ortaokul öğrencilerinden birinin cebinde KİTLE eğitim broşürlerinden birisini görerek, öğrenciyi gözaltına almıştır.

Her tarafta, yasal olarak sa

(Devamı 5, sayfada)

Işçi Abdi Gönel'in cenazesinde onbinler yürüdü

Perşembe günü Fen Fakültesinde başlayan daha sonra Site öğrenci yurduna sıçrayan silahlı faşist saldırılar sırasında faşistlerin merkezi olan Sivas talebe yurdundan makineli tüfekle (!) açılan ateşle öldürülen işçi Abdi Gönel'in cenazesi, Cumartesi günü onbinlerce işçi ve gencin katıldığı büyük bir törenle toprağa verildi.

Törene, TSİP, birçok demokratik kuruluşlar, DİSK'e bağlı sendikalar, CHP ve tabandan gelen baskıya dayanamayan sarı Türk-İş ve ona bağlı başta Oleyis olmak üzere bazı sendikaların katılması dikkati çekti. Faşizme karşı güçbirliği, bu törende fiili olarak gerçekleşmiş oldu.

Sabahın erken saatlerinden itibaren Site öğrenci yurdunda toplanan ve gittikçe artan

(Devamı 5, Sahifede)

Milli Güvenlik Kurulu Demirel'in yanında yeraldı

Nisan ayı sonunda yapılan «Milli Güvenlik Kurulu» toplantısı, 12 Mart öncesinde olduğu gibi, bu kurulun şimdi de Demirel'in ve Demirel'le birlikte hareket edenlerin yanında yeraldığını ortaya koydu. 26 Nisan tarihinde yapılan toplantıya Başbakan sıfatıyla katılan Demirelden başka, Başbakan yardımcıları Feyzioğlu, Erbakan ve Türkeş'te katıldılar. Yerli finans kapitalin en gerici en şoven, en zalim kesimlerinin sözcüsü olan bu dört ahbap çavuşların katıldığı bir Milli Güvenlik Toplantısı'ndan faşist provokatörleri, saldırganları, sermaye a-

(Devamı 5, Sayfada)

50 yıllık sosyalizm savaşçısı Jacoues Duclaş öldü

1896 yılında, yukarı Pirene'lerin Loüey kasabasında doğan Jacques DUCLOS Paris'te öldü.

12 yaşında fırıncı çırağı olarak yaşam savaşına başlayan Duclos temel bilgilerini, daha sonraları yerleştiği Paris'te Anatole France'dan edinmiştir.

Birinci Dünya Savaşı sırasında yaralı olarak Almanlara esir düşen Duclos, daha sonra Henri Barbusse ile Cumhuriyetçi Eski Muharipler Derneğini kurmuştur.

İşçi sınıfı mücadelesine 1920 yılında Tours Kongresi ile oluşturulan Fransız Komünist Partisi içinde, kuruculardan biri olarak başlayan Duclos, 1926 yılında Parti Merkez Komitesine, 1931 de ise Politbüro üyeliğine getirilmiştir. Dört yıl sonra 3 Enternasyonal'in Yürütme Kurulu'na seçilen Duclos 1936 da Halk Cephesi hareketinin propaganda faaliyetlerini yürüterek bu alanda en etkin kişi olmuştur.

İkinci Dünya Savaşında Alman Nazizmine karşı gizli mukavemet hareketinin başkanıdır. 1946-1948 yılları arasında Komünist Parti Parlamento gurup başkanı olan Duclos, daha 1926'larda milletvekili olmuş, 1936-1939 arasında ise Meclis Başkan yardımcılığında bulunmuştu.

Uzun yıllar Yeni Demokrasi, Doğu'nun Sesi gazeteleri nin yöneticisi olarak çalışmış bulunan Duclos, Fransız Komünist Partisi'nin organı L'Hulmanité gazetesinin editörüydü

1971 yılında Sovyetler Birliğinin Lenin nişanını alan Duclos'nun politik çalışmalarını dile getiren altı ciltlik «Hatıralar» ve Türkçeye'de çevrilen «I. Enternasyonal» Ve «Anarşizm» isimli eserleri vardır.

25 Nisan 1975 yılında 78 yaşındayken ölen faşizmin amansız düşmanı, işçi sınıfı savaşçısı DUCLOS'yu saygıyla anarız.

ALMAN OTOMOBİL İŞÇİLERİ GREVDE

Daha çok işgüvenliği talebeden Volkswaken fabrikasının 18.000 işçisi greve gitti. Neckarsulm şehrindeki fabrikadan daha önce 28.00 işçiye yol verilmişti ve fabrika sahipleri yeni tensikata gitme yi plânlıyordu.

«Her bir işçi için sonuna dek direneceğiz» şeklinde konuşan işçiler Audi NSU fabrikası işçileri de toplu halde işi terkederek desteklediler. Her iki fabrikanın da sahibi olan Volkswagen şirketinde şu sıralarda (şirketin, Almanya'nın 6 şehrinde fabrikası vardır) 135.000 işçi çalışmakta ve fabrikalarda sık sık toplu işçi çıkartması karşısında sık sık greve başvurmaktadırlar.

Fransada ordu huzursuz

..., bir zamanlar Fransız Silâhlı Kuvvetlerini «Düzenin Kaleleri» olarak nitelendiren ... Bugünkü duruma bakılırsa, kaleleri, burçları yer le bir olmuşa benziyor. Aralık ayında De Gaulle'ün damadı General Alain de Boisseau hazırladığı bir raporda, ordu da moralin son derece düşük olduğunu ve 1968'e benzeyen Fransa'yı temelinden sarsabilecek olan ikinci bir başkaldırının, bu kez silâhlı kuvvetler saflarında patlayabileceği uyarısında bulundu. Raporda ayrıca «Ordunun profesyonel subay kadroları bile h'yerarşiye karşı güvenlerini yitirmiş durumdalar.» denilmekteydi.

Bu uyarıların ciddi bir durumu yansıttığı anlaşıldı, zira, 338 bin kişilik Fransız ordusundaki 220 bin er, Batı Avrupa'daki meslekdaşları arasında en az parayı alıyorlardı. Silâh altındakiler açık açık gösteriler düzenlemeye başlamışlardı. Nancy şehrinde elli kadar asker, genç komünistlerin ordudaki koşulları görüşmek amacıyla düzenledikleri bir konferansta protesto gösterileri yaptılar. Bir kaç gün sonra da, Verdün de yürüdüler.

Bunun üzerine, askerlerin yevmiyeleri üç katına çıkarıldı, silâh altındaki erlerin yılda bir ay bedavadan evlerine gidebilmeleri kabul edildi, barakaların ve kışlaların modernize edilmesi kararlaştırıldı, terfi sistemi genç subayların daha hızlı yükselebilmelerine olanak verecek biçimde düzeltildi.

Sorunun kaynağı ise daha temelde idi: Fransa, bir yandan, dünyanın gürültüsünü koparan nükleer gücünü daha da geliştirmek isterken, bir yandan da konvansiyonel ordusunu korumak zorundaydı. Ancak bunun için bütçesinden ayrılabilen salt 9 milyar dolar, gayrisafi millî hasılasının yalnız % üçüydü.

Bu durumda Fransız egemen sınıflarının düşündüğü tedbirler arasında ABD'de olduğu gibi yalnız gönüllülerden oluşan az sayıda, fakat çok iyi eğitilmiş bir kuvvet meydana getirilmesi ve daha da önemlisi yeniden NATO ile yakın ilişkiler geliştirilmesi yer alıyor. Buna rağmen Savunma Bakan Yardımcısı General Bigeard'ın da açıkça söylediği gibi «Bu yeni tedbirler kesinlikle yeterli değil, huzursuzluklar bunlara karşın devam edecek.»

Vietnamlı devrimciler emperyalizmi «tasfiye» ettiler

Tam 117 yıldır sömürgecilere karşı savaşan çilekeş ve kahraman Vietnam halkı nihayet kesin zafere ulaştı.

Aslında savaş, 1973 yılındaki Paris Anlaşmasıyla zaten emperyalizm ve kuklalarının yenilgisiyle sona ermiştir; fakat siyasal ve ekonomik kaygılar bu emperyalist saldırıyı iki yıl daha sürdürdü. Sonuç: Daha yüz binlerce ölü ve yaralı; milyonlarca evsiz barksız insan!

«1 milyon 200 bin kişilik Güney Vietnam ordusu 2 ay içinde nasıl göçüverdi» diye hâlâ dehşete düşenlere rastlanıyor. Bunlar Ulusal Kurtuluş Savaşlarının gücünü anlayamayan âcizlerdir!

ABD'nin eğittiği bütün orduların mukadder akıbeti, böyle çökmektir. Çünkü ordunun temelinde «dolar» yatmaktadır. Halbuki Ulusal Bağımsızlık savaşı veren ordunun temelinde bütün emekçi halkın teri, kanı, dayanışması vardır.

1950'de daha Fransız emperyalistleri Vietnam'ı sömürürlerken ABD militaristleri Güney Vietnam'a ilk askerî misyonu göndermişlerdi bile. Güney Vietnam ordusunun Amerikalılar tarafından eğitilmesine ise 28 Nisan 1956'da başlanmıştı. «Doğu Pentagon»u olarak anılan bu büyük askerî kompleksden o günden bu güne yiğit Vietnam Ulusu üzerine kan ve ateş yağdırıldı. Sonra ne oldu? Bir buçuk gün içinde kapatılıverdi ve üniformalı katiller sürüsü kompüterlerini yanlarına alıp, nükleer reaktörlerini imha ederek canlarını zor kurtardılar.

Tarihin bu en eşitsiz gibi görünen savaşında ABD tam 150 milyar dolar harcadı. Yani 2 trilyon 1000 milyar lira. Yani Türkiye nin 20 yıllık bütçesi. Bu kanlı savaşla, Hindi - Çini halkları üzerine 7 milyon 600 bin ton bomba atıldı. 2. Emperyalist Dünya savaşında kullanılan bombaların tümünden fazla.

1973 Paris anlaşmasına rağmen bugüne dek ABD ve kuklaları tarafından sürdürülen savaş, emperyalizmin barış anlaşmalarını ilk kez çiğnemesi değildir. Dünyaya geldiklerinden beri savaştan başka birşey görmemiş olan bağımsızlık savaşçıları 1954'te Fransızları Dien Bien Fu'da korkunç bir yenilgiye uğrattıklarında Cenevre'de de bir Barış Anlaşması imzalanmıştı. Bu anlaşmaya göre 2 yıl sonra bütün ülkede seçimler yapılacaktı. Fakat Vietnam Ulusu, Önderleri Ho Şi Min'e ve işçi sınıfının partisine o kadar inanmıştı ki ABD emperyalistleri ülkeyi iki ye bölüp seçimleri yaptırmadılar. Gerekçeyi Başkan Eisenhower şöyle açıklıyordu: «Eğer seçimler yapılsaydı Ho Şi Minh oyların yüz de 80'ini alırdı. «İşte buyrun görün» dostumuz (!) ve müttefikimiz» ABD'nin ne denli demokrasi düşkünü olduğunu.

Bağımsızlık Savaşçıları Kuzey Vietnamlı kardeşlerinin ve sosyalist ülkelerin desteğiyle Güney Vietnam'ı kurtarır duruma gelince ABD 1965'te bizzat kendi askerlerini ve bütün savaş makinelerini üstün teknolojisiyle birlikte Güney Vietnam'a soktu. Sonuç: 56 bin ABD askeri öldü, ABD ekonomisi bile bu yiğit insanların direnişi karşısında dayanamayıp çatırmaya başladı, demekoratik bir kamuoyu oluştu ve ABD halkı «savaşa hayır (!)» dedi. Bir de ABD kuklası Van Tiyö 1 milyar liralık altın sahibi oldu. İşte bu haksız savaşın emperyalistler safındaki hazin bilânçosu.

Bütün işbirlikçiler Saygon'un boşaltılmasını izleyen Amerikan AP Ajansı yazarı Peter Arnett'e kulak versinler: «Geride kalan binlerce Vietnamlı, on yıl önce sevinçle karşıladıkları Amerikalıları bu kez «yuh» sesleri arasında tükürerek, küfürler savurarak uğurluyorlardı... On yıl önce, Amerikan stili savaşmaya alışan Saygonlu komutanlar, Amerikan yardımının kesilmesi üzerine ne yapacaklarını şaşırmış bir halde koşuşup duruyorlardı. Son dakikaya kadar hepsinde bir umut vardı. Hâlâ Amerika'nın son anda yardıma koşacağını sanıyor, fakat bir yandan da yardım gelmezse kendi vatandaşlarını terkedip nasıl ülkeden kaçabileceklerinin hesabını yapıyorlardı.

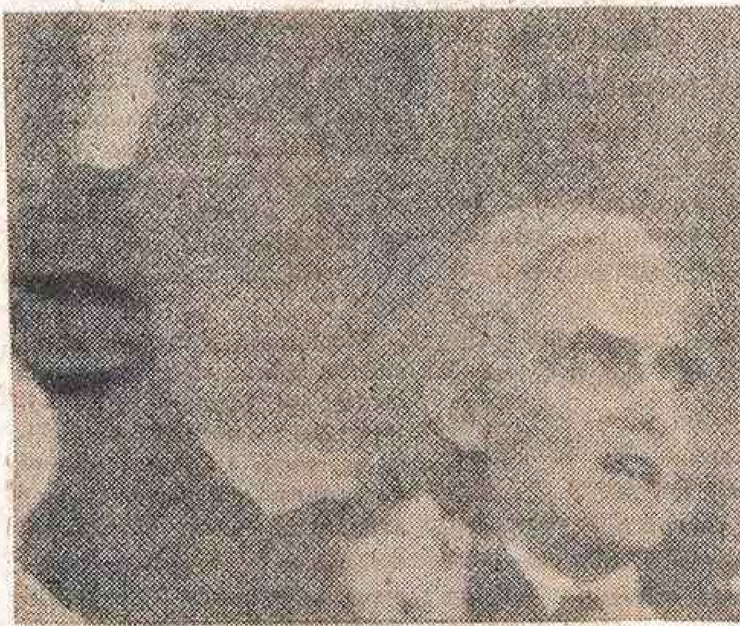
Saygon'da gördüklerimden sonra şu kesin kanıya sahip oldum: Güney Vietnam ordusunda savaşma arzusu kalmamıştı. İyice cılızlaşmış sadece kendi çıkarını düşünen bir güruh haline gelmişti.»

ABD emperyalizmi çoktan beri savaşı kaybetmiş olduğu bu ülkeden nasılsa çekilecekti fakat onları asıl yıkan yenilginin bozguna dönüşmesi ve «Vietnamlılaştırma» teorisinin iflâsı oldu.

Sosyalist dünya sisteminin ve özellikle Sovyetler Birliği'nin son yıl içinde Vietnam Ulusal Kurtuluş ordusuna yardımı 4 kat artırması; Kuzey Vietnam emekçilerinin üretimi artırmaları; emperyalist dünyanın ekonomik ve siyasal krizinin, derinleşmesi; Kongre ile Yürütme organı arasındaki yetki anlaşmazlığı ve ortaya çıkan güçlü bir savaş aleyhtarı halk muhalefeti dolayısıyla

(Devamı 5. Sayfada)

Portekiz seçimleri ve yankıları

50 yıl sonra Portekiz'de ilk kez yapılan seçimler Cunhal'ın daha önce bu sütunlarda yayınlanan demecinde uygun olarak «demokratik ve ilerici güçlerin zaferiyle» sonuçlanmıştır. Anayasa'yı hazırlamakla görevli 250 kişilik kurucu Meclis için yapılan oylamada, Sosyalist Parti (Sosyal Demokrat niteliktedir) % 37, 82 oyla 95 üye; Demokratik Halk Partisi (Merkez partisidir, kapitalistlerin büyük bir bölümünün desteğini sağlamıştır) % 26,41 oyla 58 üye; Komünist Parti % 12,54 oyla 25 üye; Merkezci Sosyal Demokrat Parti (gericiliğin temsilcisidir) % 7,0 oyla 3 üye kazanmışlardır. Seçimlere katılma oranı % 90'ın üstünde olmuş ve Sosyalist Parti Lideri Soares televizyona verdiği demeçte: «Biz anti-komünist değiliz, demokrasinin gerçekleşmesi için komünistler de gereklidir» diyerek, aradaki görüş farklarına rağmen komünistlerle ittifakı tercih edeceğini belirtmiştir. Böylece bütün «sağ unsurlar» tecrit edilmiş olacaktır.

Portekiz'de özellikle kırsal alanlarda demokratikleşme sağlanamamış ve bütün faşist unsurlar temizlenememiş olmasına rağmen, alınan bu sonuçlar Silâhlı Kuvvetler Kuvvetleri Hareketi, Komünist Parti ile onun müttefiki Portekiz Demokratik Hareketi ve Sosyalist Parti arasında gericiliğin her alanda kesin olarak tasfiyesine yönelecek bir ittifakı halkın büyük çoğunlukla tasvip ettiğini kanıtlamıştır.

Bu arada devrimci güçlerin ABD emperyalizminin saldırılarına karşı daha da dikkatli olması gerekmiş ve Askeri Polis Şefi Carvalho, ABD ve Batı Avrupa'yı, Portekiz'e ekonomik boykot uygulamakla suçlayarak, ne bu boykotun ne de seçim sonuçlarının ülkede radikal bir sosyalist iktidar kurulmasını engelleyemiyeceğini söylemiştir.

Bir basın toplantısı düzenleyen Carvalho ABD ve Batı Avrupa ülkelerinin Portekiz'e ısmarladıkları malların alımını iptal ettiklerini bildirmiş ancak ABD'nin ülkeye doğrudan bir askeri müdahalede bulunması olanağı bulunmadığını ifade ederek, «Amerika'nın bize askeri kuvvet göndererek müdahalede bulunmaya çalışacağını hiç sanmıyorum. Çünkü bu ABD için siyasi intihar anlamına gelecektir.» demiştir.

Tuğgeneral Carvalho ayrıca ABD ya da NATO'nun Portekiz'e askeri müdahaleleri halinde, sivil halkın silâhlandırılarak şiddetli bir gerilla savaşı açacaklarını da söylemiştir.

TÜRKİYE'DE GEÇEN HAFTA

MC Hükümeti yerli ve yabancı finans kapitale borcunu ödüyor

Geçtiğimiz hafta faşist saldırıların sonunda şehit düşen Site Öğrenci Yurdu işçisi Abdi Gönel'in cenaze töreniyle başladı. Devrimciler, ilericiler ve yurtseverler Abdi Gönel'in cenazesinin başında faşizmi lanetler, demokrasiyi savunmak üzere and içerlerken, Sivas yurdunda mevzilenmiş ve yuvalanmış faşist komando çeteleri hiçbir takibata uğramazken, Site öğrenci yurdundan gözaltına alınan 308 öğrenciden 200'ü emniyet müdürlüğünde ağır bir sorgulamaya tabi tutuluyorlardı.

Faşist sürülerinin saldırıları bununla da kalmadı ve saldırılar bu defa da Ankara'ya sıçradı. Bir bebek ve iki kadın, faşistlerin rasgele actıkları yaylım ateşi sonunda yaralandılar,

Nitekim 26 Nisan günü anti demokratik baskılara bir yenisi daha eklendi ve Ankara Sanat Tiyatrosunda oynanmakta olan Maksim Gorki'nin Ana oyunu Devlet Güvenlik Mahkemesi savcılığının takipsizlik kararına, bilirkişilerin «suç yoktur» raporuna rağmen, sıkıyönetim komutanlığı tarafından yasaklandı.

İki gün sonra ise Türkiye Sosyalist İşçi Partisi'nin Altındağ İlce binası aynı mihraklardan yönlendirilen faşist sürülerinin, taşlı sopalı saldırısına uğradı.

Gerçekten de geçtiğimiz hafta boyunca irili ufaklı ve yurdun dört köşesinde birbiri ardına patlak veren faşist saldırıların hemen tümünde «suçlular» yakalanamadı (!). MC İktidarı işçi sınıfı sosyalistlerinden demokratlara, yurtseverlere kadar uzanan geniş bir yelpazeye açık terör uygulamasının ilk provalarını yapıyor ve yaptırıyordu.

MC KADROLARI DEVLETE YERLEŞTİRİLİYOR

Bu arada MC iktidarı devletin ve kamu kuruluşlarının kilit noktalarına, finans kapitalin acil çözüm bekleyen sorunlarına cevap verecek kadroları yerleştirmeğe de hız verdi.

Özellikle Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanlığı kadrolarında yapılan temizlik ve tasfiyelerden sonra «kadrolar» icrayı faaliyete başladılar. Petrol tekellerinin taa Ecevit hükümeti zamanındanberi ATAŞ rafinerinde işlenmek üzere ithal edilecek ham petrol fiyatı konusundaki dayatmaları 1 Mayıs günü sonuç verdi. Çukurova: finans gruplarının Enerji Bakanı, petrol ithal fiyatlarının, BP, Mobil ve Shell'in istekleri doğrultusunda karara bağlandığını «pervasızca» açıkladı.

Aynı karar manzumesi içinde Irmak hükümeti zamanında elinde hiç bir petrol arama ruhsatı yokken Siirt — Diyarbakır bölgesinde petrol aramaya başladığını pahalı ilânlarla duyuran BP şirketine istediği arama ruhsatlarının verildiği de yeralıyordu.

Türkiye'de geçtiğimiz hafta petrol konusu gibi gürültülü olmamakla birlikte MC hükümetinin ekonomik ve «siyasi» tercihlerini ortaya koyan kararlar da alındı. Türk parasının değerini koruma kanunu uyarınca yurda ithali yasaklanan malların 21 Nisan'a kadar getirilip, gümrüklerde takılmış olanlarına ithal müsaadesi verildi. MC hükümeti otomobil, televizyon, buzdolabı gibi lüks tüketim mallarının «yerli montajı»nı yapan ve fakat kendileri bunu kullanmayan para babaları ve veletleri için en lüks Amerikan arabalarının yurda sokulmasını böylece sağlıyordu.

BİLDERBERG TOPLANTISI

Geçtiğimiz hafta içinde Türkiye'de hem uluslararası finans kapitalin en üst kademelerinin bir toplantısına (Bilderberg), hem de yerli finans kapitalin sözcü ve liderlerinin tartışmalı toplantısına tanık olundu.

İzmir'de DYO Holding'in bir turizm işletmesi olan Altınyunus tesislerinde Dünyanın en büyük para babaları toplandı. Toplantının yıldızları hiç kuşkusuz Chase Mannhattan Bank adlı dev finans kurumunun patronu ve yönetmeni Rockefeller ile Dünya Bankası Direktörü Mc. Namara idi.

Ayrıca Hollandalı petrol şirketlerinin (Standart Oil New Jersey'in Avrupa Şubesi) ve pırlanta tüccarlarının komisyoncusu Prens Bernhard, NATO Genel Sekreteri Joseph Luns, İngiltere Muhafazakâr Parti lideri Bayan Thacear gibi emperyalist - kapitalist sistemin en seçkin ekonomik ve siyasi liderleri büyük bir gizlilik içinde bir araya geldiler. Bir danışma toplantısı olarak tanıtılan Bilderberg konferansında, özellikle Ortadoğu halklarının kaderi üzerinde emperyalizmin yeni tuzak ve hesaplarının bir değerlendirilmesi yapıldı.

Bilderberg toplantısına ana metropollere bağımlı yerli finans kapitalin en kodaman sözcüleri de katıldılar. Selâhattin Beyazıt, Selçuk Yaşar, Erol Sabancı, İnan Kıraç bunlardan bir kaçı idi.

Ancak şaşırtıcı olmasa bile endişe verici, Bilderberg konuğu, CHP'nin «anti - monopolist» sloganları yeniden ağzına dolayan lideri Bülent Ecevit'ti. Ecevit, Altınyunus tesislerinde kalmamak, toplantıya katılmadan önce basın toplantısı düzenleyip «büyük sermayeyi» eleştirmek gibi gösterilerle örtmek istediği bu «katılış»tan sonra, toplantıda konuşulanları «kendi parti grubuna dahi açıklayamayacağını» belirtti ve bunun «toplantının gizliliği kuralı yüzünden olduğunu» söyledi Oysa sorun uluslararası finans kapital nezdinde «itibarlı lider» durumundaki Ecevit'in bu toplantıda neler konuştuğu, ne gibi sözler verdiği değildir. Sorun, anti monopolist sloganlarla, demeçlerle kitlelerden 14 Ekim seçimlerindeki desteği alma manevrasına girişen CHP liderinin bu toplantıya «katıması»dır. CHP tabanındaki bütün ilerici ve yurtsever unsurlar, CHP'nin aynı nitelikleri taşıyan parlamenterleri işte bunun hesabını sormak bu konu üzerinde külahlarını önlerine koymak zorundadırlar.

YERLİ FİNANS KAPİTAL HESAPLAŞIYOR

Ancak hiç kuşkusuz Türkiye'de geçtiğimiz haftanın en ilginç olayı 28 Nisan günü yapılacağı daha 13 Nisan'da ilân edilen «özel sektör temsilcilerinin büyük toplantısı» oldu.

MC hükümetine başarı telgrafları çeken ve görünüşe göre Çukurova sermayesi ile İstanbul finans grupları arasında koordinasyon görevini (yada manevralarını) üstlenmişe benzeyen Türkiye İşverenler Sendikası Konfederasyonu Başkanı Halit Narin'in yaptığı çağrıya karşı sermaye cephesinden çatlak sesler yükseldi.

Odalar Birliği Genel Sekreteri Orhan Daut, Narin'in yaptığı çağrıya sert bir dille karşı çıktı ve «bu toplantı Türk özel sektörünü temsil edemez» dedi. Daut aynı demeçte, Türkiye'deki bütün ticaret ve sanayi odalarına bu toplantıya katılmamaları için telgrafla talimat verildiğini de açıkladı. Dıblan ekibinin hakim olduğu Odalar Birliği, MC hükümetine karsı pek «hayırhah» bir tutum içinde olmadığını bildikleri İstanbul ve Ankara finans gruplarının, muhtemel bir tavrını baştan engellemek istiyordu. Nitekim telgrafla yollanan talimata uyacağını bildiren ilk kuruluş Çukurova Sanayi ve Ticaret Odası oldu. Onu Kayseri ve Erzurum Sanayi ve Ticaret Odaları izledi.

Ancak 28 Nisan günü toplantı açıldığı zaman İstanbul finans grupları ve özellikle Koç — Eczacıbası — Tekfen üçlüsü, hiç de kolay yutulur lokma olmadıklarını kanıtladılar.

Toplantıda finans kapitalin Çukurova dısında kalan gruplarının ağır topları konuştular. Özellikle Koç ve Feyyaz Berker konuşmalarında siyasi ve ekonomik istikrar istekleri dışında motor sanayii, gübre fabrikaları ve kimyasal ürünlerle ilgili yatırımlarda hükümetin politikasını «net bir şekilde» tesbitini istediler. Yer yer sert bir dille yapılan bu uyarıda teşvik uygulamalarının da hangi kesimlere, sektörlere ve coğrafi bölgelere tanınacağı konusunda da hükümetten «netlik» isteniyordu.

Finans kapitalin bir kesiminin bu konudaki tavrı bir kaç gün sonra yayınlanan bir raporda (1975 yılının ilkbaharında Türk ekonomisi. TUSİAD yayını) daha da «cüretkâr» bir dille tekrarlandı. Finans kapitalin bu ünlü örgütünün raporunda özellikle krediler konusunda uzun uzun durulmuştu. Finans kapital, kredi ve tesvik uygulamaları, sektörlere değil firmalara verilmeliydi ve hükümet hangi firma ve bölgelere bu uygulamayı yapacağını belli etmeliydi.

Hükümet kanadının bu toplantıya tepkisi, bu satırlar yazıldığı sırada henüz belirmemişti. Ama — genel bir yargı çıkarmamak kaydıyla— bazı ipuçları da yok değildi. Ülkemizde gelişmeye en uygun yatırım dallarından biri olan TV sanayiinde, tüpler (ekranlar) imal etmek üzere teşvik uygulamasından yararlanmak üzere baş vuran üç firma arasında MC hükümeti bir tercih yaptı. İlginç bir tercihti: Arçelik (KOÇ) ve AEG (Profilo Holding) tarafından yapılan müracaatlar reddediliyor, buna karşılık sahibi MSP'nin perde arkası yöneticilerinden olan bir firmanın teşvik istemi kabul ediliyordu.

Ancak önümüzdeki günler finans kapitalle bazı kesimleriyle hükümet arasında bir çatışmaya mı gebedir, yoksa ufukta görünen bir uzlaşma mıdır? Bunu bugünden kestirmek pek mümkün değil.

Ancak bugünden bilinebilen bir şey var: MC hükümeti ülkemizde demokrasi için gerçek bir tehlikedir. Üstelik bunun ilerdeki bir tehlike olmadığını, MC'nin halkımızın demokrasi, bağımsızlık, sosyalizm mücadelesine yönelmiş fiili saldırıları bizzat plânladığını irili ufaklı olaylarla kanıtlamakta belgelemektedir.

Alman faşizmine karşı kazanılan zaferin 30. yıldönümü tüm dünyada kutlanıyor

Dünyayı kan ve ateşe boğan Hitler'ci Alman faşistleri 9 Mayıs 1945 günü Sovyetler Birliği ordularına teslim olmuşlardı

9 Mayıs, Sosyalizmin, faşizme ve kapitalizme karşı kazandığı büyük zaferin yıldönümüdür. Bütün Dünya halkları bu zaferi kutluyor.

Kapitalizmin eşitsiz gelişmesinin yol açtığı ve Alman faşizminin başlattığı II. dünya savaşı, altı sene sürmüş ve milyonlarca insanın ölmesine yol açmıştır.
Faşizm halklara acı ve sefalet getirmiş, dünyayı yıllarca kan ve ateşe boğmuştur. Başta Sovyet halkı olmak üzere bütün ülkelerin anti — faşist güçleri faşizme karşı büyük bir mücadele vermişlerdir. Alman Faşizmi 9 Mayıs 1945'de yenilgiye uğratıldı. O gün Sovyet Orduları Berlin'e giriyordu.
II. Dünya Savaşında faşizmin ezilmesi için gericiliğin yokedilmesi için, sosyal kurtuluş için canlarını vermiş olan mlyonlarca sosyalist, yurtsever ve anti — faşistin, işçi ve emekçinin anısı önünde saygıyla eğiliyoruz.

Kapitalizmin Genel Buhranı Savaşı Hazırlıyor!

1930'ların kapitalist dünyasında uluslararası ilişkiler ne kadar karmaşık ve çelişkili olursa olsun, diğer emperyalist güçlerin Alman faşist ordusunun yaratılmasına ve o tarihlerde dünyada tek sosyalist ülke olan Sovyetler Birliği'ne karşı saldırının plânlanmasına katkıda bulundukları tartışılmaz bir gerçektir. Bu emperyalizmin dünya halklarına karşı işlediği en açık suçtur.

Kapitalist devletler, kapitalizmin genel buhranının gelip çatan bu ikinci evresini atlatabilmek için savaşa başvurmaktan başka çıkar yol olmadığını görmüşlerdi. Ülke içindeki buhranları hafifletmek ve genişleme politikasını gerçekleştirebilmek için «ikinci emperyalist talan savaşı» nı başlatma hazırlığına girişmişlerdi.

Almanyada Nazizm daha iktidara gelmeden önce bile, — Programındaki «milliyetçilik», «ırkçılık» ve «başka ülkeleri fetih» rüyaları nedeniyle — Alman finans-kapitalinin ağzını sulandırıyordu. Hitler, Mein Kampf (Kavgam) adlı kitabında, devletin amacının ne olduğunu açıkça belirtmişti:

«Devletin amacı dışta yeni yaşama alanları ele geçirmek (Feth) içerde de ırka dayanan yeni bir dünya görüşünü (!) gerçekleştirmektir.»

İşte, Nazizmin bu saldırgan, aşırı milliyetçi ve ırkçı özünü gören finans-kapital grupları kesenin ağzını daha da açarak sömürü düzenlerinin bekçi köpekliğini yapacak olan Hitler'i ve onun faşist «Nasyonal Sosyalist Partisi»ni iktidara getirmişlerdi. Faşizm, sosyalizmin ve uluslararası anti-faşist cephenin muzaffer darbeleriyle yıkılana dek milyonlarca emekçinin kanıyla beslenmişti.

Faşizm, 1933'lerde Almanya'da iktidara gelince kapitalistler sevinç çığlıkları atmaya başlamışlardı. Çünkü onlar işçi sınıfının yabancı ülkelere genişleme aşamasının ve silâhlanma çabalarının başlamasını çoşkun duygular içinde bekliyorlardı. Nitekim faşistler patronlarını mahcup etmediler ve onlardan aldıkları emirleri yerine getirerek «II. Emperyalist Talan Savaşı»nı başlattılar. Burada şu gerçeği bir kez daha vurgulamak gerekir; birtakım burjuva şarlatanın söylediklerinin aksine, II. Dünya Savaşını, Hitlerin manyaklığı değil, bu manyağı bir piyon gibi kullanan finans-kapitalistlerin saldırganlığı ve onun özündeki genişleme ihtiyacı yaratmıştır.

Alman faşizminin savaşı başlatmadaki baş amacı, sosyalizmin gelişmesini engellemek ve özellikle dünya proletaryasına önderlik eden Sovyetler Birliği'ni yok etmekti. Bu amacın gerçekleştirilmesinde, Alman faşizmi yalnız değildi. İngiltere. Fransa, ABD emperyaizmi de Almanya'yı destekliyor ve Alman faşizmini bir sınıf müttefiki olarak görüyordu. Müttefikler Almanya'yı sürekli olarak Sovyetler Birliği'ne karşı kışkırtıyorlar ve böylece bir taşla iki kuş vurmayı tasarlıyorlardı: «Bir andan Almanya, Sovyetler Birliğine saldırarak onu çökertecek ve böyece kapitalizmin amansız düşmanı sosyalizm yok olacaktı. Öte yandan savaş nedeniyle zayıflamış ve askerî gücü tükenmiş olan Almanya bu devletler tarafından paylaşılacaktır.

Fakat. II. Dünya Savaşının sonuçları her iki askeri gruba bağlı emperyalistlerin (Almanya, İtalya, Japonya bir yanda, ABD, İngiltere ve Fransa öte yanda) umutlarını boşa çıkardı.

II. Dünya Savaşı Avrupa'da, aslında bir Sovyet - Alman savaşı şeklinde gelişmiştir. Bunun neden böyle olduğunu, savaşın gelişimini incelediğimizde açık olarak görebiliriz

Savaş: Faşizm, halkları açlık, sefalet, ve ölüme sürüklüyor

Sovyet hükümeti savaşa engel olmak için çeşitli girişimlerde bulunmuştu. Sovyetler Birliği, yaklaşan saldırıya karşı ortak direniş fikrini ortaya atmış ve uluslararası çabaları düzenlemek, faşizmin askerî plânlarını boşa çıkarmak için bir dizi öneri getirmişti. Ama, ABD, İngiltere, Fransa ve diğer kapitalist devletler barış ve güvenlik için SSCB ile işbirliğine gitmeyi istememişlerdi. Bu devletler faşizm yerine sosyalizmi, Hitler Almanya'sı yerine Sovyetler Birliği'ni baş düşman olarak görmeğe devam etmişlerdi.

Daha 1936 yılında Almanya ile İtalya «Berlin - Roma Mihveri»ni kurmak için bir antlaşma imzalamışlardı. Ayrıca Almanya ile Japonya arasında «Komünterne karşı Pakt» kurulmuştu. Bu paktın amacı, Komünist Enternasyonale karşı savaşmaktı. 1937 yılında İtalya da bu pakta katıldı.

Sovyetler Birliği'nin önerilerini reddeden Müttefikler, beklediklerinin aksine, savaş iki kapitalist koalisyonun çatışması ile başlayınca, bu kez Sovyetler Birliği'ni zayıflatmak ve böylece kendi durumlarını sağlamlaştırmak umuduyla Hitler'i Sovyetler Birliğine karşı kışkırtmaya çalışıyorlardı.

1938 yılında Alman faşist orduları Avusturya'yı işgal etti. Arkasından Münih konferansında İngiltere ile Fransa Çekoslovakya'nın işgaline boyun eğdiler. Çekoslovakyanın işbirlikçi hükümeti, Sovyetler'in yardım önerilerini reddediyor ve böylece kendi halklarını faşizmin boyunduruğu altına sokuyorlardı. Faşistler 1939da Prag'a girdiğinde İngiltere ile Fransa kendi kendilerine: «Bizim Sovyetler üzerine ittiğimiz Hitler, nasıl oldu da Batıya döndü?» sorusunu hayretler sordular. 1939 Eylülünde Almanya Polonya'ya saldırdığında, İngiltere ile Fransa yalnızca savaş ilân etmekle yetindiler. İşbirlikçi Polonya Hükümeti de Sovyet yardımını reddetti.

Faşist saldırının ilk kurbanları olan Batı Avrupa'daki emperyalist - kapitalist devletlerin, etkili bir direniş gösteremeyeceği daha baştan anlaşılmıştı. Savaş başlangıcından daha bir yıl bile geçmeden, burjuva hükümetlerinin yenilgiye doğru gitme eğilimlerinden yararlanan Naziler, birçok Batı Avrupa ordusunu tek tek ezmeyi başardılar ve Avrupanın büyük bir kısmını işgal ettiler. Bu nisbeten çabuk ve kolay zaferler, Sovyetler Birliği'ne karşı Nazi savaşının başlayacağının habercisiydi. Avrupa ülkelerini fetheden Hitlerciler onların iktisadî potansiyellerini de emirleri altına almışlardı. Sovyetler Birliği Komünist Partisi, Sovyet iktidarının kuruluşundan beri emperyalist çemberin içinde olduğunu ve sürekli olarak silâhlı saldırı tehlikesiyle karşı karşıya bulunduğunu biliyor ve Sovyet halkına yaklaşan bu tehlike karşısında Leninin şu sözlerini hatırlatıyordu: «Politikamızın ilk emri, tetikte olmak, bizden sonuna kadar nefret ettiklerini açıkça ifade eden insanlar, sınıflar, hükümetler tarafından sarıldığımızı hatırlamaktır.» (Alman Faşizminin yenilgisinin 30. yıldönümü - Büyük Zafer ve Elde Edilen Dersler A. Greçhko).

Sovyetler Birliği'nde sosyalizmin zaferi, üretimi geniş çapta geliştirmiş ve emperyalist saldırılara karşı savunma gücünün artırılmasını başarıyla gerçekleştirmişti.

Yaklaşan tehlike karşısında Sovyetler Birliği K.P. si savaş ekonomisine yönelik programını halka açıklıyordu. Parti, durumu şöyle görüyordu: «Ülke, yaşama standardını aşağı tutmak ve kahramanca çabalarla mümkün olan en kısa zamanda güçlü bir ekonomi yaratarak savunma kapasitesini güçlendirmek ile, gericiliğin birleşik güçleri tarafından ezilmek arasında bir tercih yapma durumuyla karşı karşıya kalmıştır.» Sovyet halkı parti politikasını destekledi ve bu zor ama doğru yolu kabul etti. (Alman Faşizminin Yenilgisinin 30. Yıldönümü, A. Grechko)

Sovyetler Birliği, Alman Faşizminin ve onların gizli destekçisi müttefiklerin asıl amaçlarının, Sovyetler'e saldırı olduğunu anlamıştı. Buna rağmen, 1939 yılında Almanlarla yapılan saldırmazlık antlaşmasına uyulmuş ve barışın korunması için, sürekli çaba harcanmıştı. 1940 yılında başlanılan ve 1941 yılında bitirilen taktik plan gereğince bütün silâhlı kuvvetler hazır duruma geçirilmiş ve Alman faşist orduları Sovyetler'in Batısına yığınak yaptıkları halde, savaş emri verilmemiş ve son ana kadar barışçı çabalar sürdürülmüştü.

Ancak, Alman Ordularının 22 Haziranda ani taarruzu üzerine, Sovyetler Birliği yurt savunmasını gerçekleştirmek ve faşizmi yok etmek için savaş kararı almıştır. İngiliz ve Fransızların Almanya'ya savaş ilân etmiş olmalarına rağmen, yeni bir cephe açmamaları Hitlercilerin işine yaramış ve Almanya, 200 tümenini Sovyet Cephesine sürmüştü. Almanyanın Batıda İngiliz ve Fransızlara karşı savaşmak için bıraktığı tümen sayısı ise 8-10'u geçmiyordu. Bu durum dahi Avrupadaki savaşın aslında, bir Sovyet - Alman savaşı olduğunu kanıtlıyordu. Hitlerciler, İngiliz ve Fransız birliklerinin kendilerine saldırmayacağını, daha savaşın başından beri biliyorlardı.

Savaşın ilk on sekiz günü içinde Sovyet Kuzey - Batı cephesi; Lituvanya'yı, Letonya'yı, Rusya Federatif Sovyet Cumhuriyeti toprağının bir kısmını kaybetmiş bulunuyordu. Alman faşist ordularının Leningrad'a girme tehlikesi belirmişti. Güney cephesinde Romanya'dan çıkan Alman - Romen orduları hücuma geçmişlerdi. Sovyetler Birliği'nin üç haftada kaybettikleri topraklarda halkın yüzde 40'ı yaşıyordu. Millî üretimin 1/3'ü Alman faşistlerinin eline geçmişti.

Savaşın sonlarında Hitler Ordusunu çocuk yaşta askerler meydana getiriyordu

Alman faşist ordularının «Barborossa Planı»nın başlıca amacı, Sovyetler'in Batı bölgelerindeki ordularının temel güçlerini yok etmekti. Sovyetler Birliği'ne karşı savaşta, Hitler'in strateji uzmanları, muazzam tank, piyade ve uçak yığınlarıyla yapılacak ilk saldırıya ve ülkenin hayati merkezlerine yapılacak hızlı hamlelere çok güveniyorlardı. Hitler, komutanlarına şu emri veriyordu: «Moskova ve Leningrad şehirleri yerle bir edilmelidir. Bu şehir sakinlerinden tamamen kurtulmak zorundayız. Aksi halde bütün kış onları beslemek zorunda kalırız.»

Fakat, faşist caniler ordusu hiç beklemedikleri güçlü bir direnişle karşılaştılar.

Kızıl Ordunun çetin direnişi karşısında faşist generaller arasında güvensizlikten ileri gelen bir sinirlilik ve çözülme başgösterdi. Savaşın başlangıcı Sovyetler Birliği'nin son derece aleyhineydi. Ancak, Sovyet Halkı Partinin öncülüğünde inançlı, kararlı büyük bir yurt savunması örneğini vermişti. Sovyet emekçileri devrime olan inançlarını ve kendi eserleri olan sosyalizmi faşist saldırıya karşı korumak için inanılmaz fedakârlıklar gösterdiler. Partinin üye sayısının yarısından fazlası, yurt savunması için savaşan kuvvetlere katılmıştı. Her dört Sovyet askerinden biri partinin üyesi, ya da aday üyesiydi. Parti dev bir görevi üslenmiş ve devamlı büyüyen bir savaş ekonomisini örgütlemiş ve cephe gerisindeki güçlü yurtsever savaşı güçlendirmeyi başarmıştı.

1941 yılı Ağustos ayının sonunda Almanların Kuzey orduları Leningrad'ı karadan bütünü ile kuşatmıştı. Alman orduları, bir an önce Fin orduları ile birleşerek, Leningrad'ı savunan emekçilerin direncini kırmak istiyordu. Leningrad düşerse faşist orduları Moskova'yı da ele geçirebileceklerini tasarlıyorlardı. Fakat, Leningradlılar akıl almaz şartlar altında kahramanca direniyorlar ve faşistlere teslim olmuyorlardı. Bu kararlı direniş karşısında Leningrad'ı alamayacaklarını anlayan Almanlar, hücumlarını bırakıp şehri bombardıman uçakları ve top ateşiyle yakıp yıkmaya başladılar. 1 Aralık günü başlatılan Moskova saldırısı faşist ordularının bozgunuyla sonuçlandı. Faşistlerin askerî - siyasî yönetimi, dünya kamuoyu önünde yenilmezlik prestijini yitirmişti. «Burjuva tarih yazarları Moskova'yı ele geçirme planının suya düşmesinde, hatayı Hitler'e yüklerler. Faşistlerin Moskova önlerinde uğradığı bozgunun bütün suçunu çamura ve Rus iklimінin sertliğine bağlarlar. Ama aynı hava şartları hiçbir zaman binlerce Sovyet emekçisinin haklı direnişini engelleyememişti.»

1942 Ocak ayında Sovyet cephesinde durumun tersine döndüğü ve Sovyet emekçilerinin zaferinin yaklaştığı anlaşılınca, 26 ülke tek yönlü barış antlaşması imzalamamak konusunda bildiri yayınlamışlardı. Ayrıca ABD ile İngiltere Avrupa'da ikinci cephenin açılması için anlaştılar. Fakat bu 1944 yılının sonuna kadar hiçbir zaman gerçekleştirilmedi. Sovyetler Birliği daha 1941 yılında ikinci cephenin Avrupa'da açılması için müttefikleri uyarmıştı. Hattâ, 1942 yılında Avrupa'da ikinci cephenin açılacağına dair ABD'nin Sovyetler'e verdiği söz yerine getirilmemişti. Bu durumdan yararlanan Alman faşist komutanlığı Avrupa'daki kuvvetlerini Sovyet - Alman cephesine yığdı. 1942 Mayıs ve Haziran aylarında Alman ordularının saldırıları sonucu Kırım düşmüş ve stratejik üstünlük tekrar faşist orduların eline geçmişti. Faşistler şimdi de gözlerini tabiî kaynaklar bakımından çok zengin olan Kafkasya'ya dikmişlerdi. Ancak, faşistlerin Kafkasya halklarını Sovyetler Birliği'nden koparma çabaları boşa gitti. Fakat bu savunma esnasında, Sovyet ordularının çoğunluğu Kafkasya'ya yığıldığından faşist ordular Stalingrad şehrinde büyük bir saldırıya geçti. Tıpkı Leningrad şehrinin savunmasında olduğu gibi binlerce Sovyet emekçisi şehri yiğitçe savunmuşlardı. Ekim ayı içinde Stalingrad sokaklarında, evlerde, fabrikalarda, kısaca her yerde bir ölüm kalım savaşı sürdü. Tüm dünya halkları, bu çarpışmaları solukları kesilerek izliyorlardı.. Bu savaş, Sovyet orduları için bir zafer okulu olmuştu. Böylece, Sovyet halkının yaşamında çok önemli bir yeri olan Büyük Yurt Savunmasının birinci dönemi sona eriyordu.

1943 Ocak ayında Don cephesindeki Sovyet hücumu başarıyla sonuçlanıyor ve faşistlerin Güney orduları bütünüyle yenilgiye uğruyordu. Kuzey orduları ise aynı yılın 2 Şubat günü teslim bayrağını çekti. Artık yıllarca emekçi halkların kanıyla beslenen faşizm çöküşe doğru hızla ilerliyordu.

Sovyet emekçilerinin bu başarısı yalnızca Sovyetler Birliği'ne büyük bir zafer kazandırmakla kalmıyor, aynı zamanda Alman halkı da Hitler'in ve çetesinin ülkelerini bir felâkete sürüklediğini anlıyordu. Almanya'nın müttefikleri üzerindeki eski etkisi de azalmıştı. Alman ordularının Stalingrad bölgesindeki bozgun haberi bir sevinç dalgası biçiminde bütün dünyayı sarmış ve faşist saldırganlarla savaşmak için halkları yüreklendirmişti. Avrupa'da, Nazilerin işgali altındaki ülkelerde antifaşist direniş hareketleri başlamış ve bu hareketler Alman faşizmine karşı antifaşist cephenin oluşmasını sağlamıştı. Antifaşist direniş hareketlerinin öncülüğünü komünistler yürütüyorlardı.

1943 yılı yazında faşistler Stalingrad'daki yenilginin öcünü almak için bütün kuvvetlerini Sovyet - Alman Cephesine yığdılar. Bir yandan da cephedeki askerlerinin moralini yükseltmek için faşist propaganda yöntemlerini uyguluyorlar ve askerlerine büyük zaferler müjdeliyorlardı. Fakat, artık Alman askerleri de bu haksız savaşın bilincine varmış ve bir an önce evlerine dönecekleri günü bekliyorlardı. Bu arada İngilizler sözde savaşa katıldığını ispat etmek için Almanya'nın önemsiz endüstri bölgelerini bombalamaya başlamıştı. Tabiî ki İngilizlerin bu saldırıları savaşın genel gelişimi üzerine hiçbir etkide bulunmuyordu.

3 Kasım 1943'te Kiev'de Alman Ordularının elinden geri alındı. Bu çarpışmalarda Sovyet askerlerinin yanında Çekoslovakya askerlerinin de faşistlere karşı verdiği mücadele halkların birliği yolunda unutulmaz bir adımdır. Savaşın Sovyetler Birliği lehine dönüşmesi, Mussolini'nin düşmesi ve İtalya'nın savaştan çekilmesi, bütün ülkelerde faşizme karşı direniş hareketlerinin güçlenmesi sonucunda faşist Almanya'nın peyk ülkelerindeki durumunuda karıştırdı. Halkların faşizme karşı gittikçe artan kin ve nefreti, savaşa bir an önce son verilmesi isteğini artırıyordu. Polonya Yugoslavya, Çekoslavakya Yunanistan, Fransa ve diğer Avrupa ülkelerinde düşman işgaline karşı ulusal kurtuluş savaşı zafere yaklaşıyordu.

Bütün bu başarılara rağmen, ABD ve İngiliz emperyalizminin kaypak ve sahtekâr tutumu ve Avrupa'da ikinci bir cephenin açılmayışı, faşizmin çöküşünü geciktiriyordu. 1944 yılında Sovyetler, faşizmin elindeki bütün toprakların geri alınması için geniş bir cephede saldırıya geçilmesine karar vermişti. Ayrıca, savaşın bir an önce sona erdirilmesi için Avrupa'da ikinci bir cephenin açılması zorunluydu. Bu amaçla Sovyet Kızıl Ordusu Polonya'yı faşistlerin elinden kurtarmak için Temmuz ayında Polonya'nın Doğu bölgesine girdi. Faşistlerin kurdukları ölüm kamplarındaki tutsaklar kurtarılıyordu. «Maydanek Ölüm Kampı»nda bir buçuk milyonun üstünde insan faşistler tarafından yok edilmişti.

Daha sonra Sovyet orduları Balkanlar üzerinden ilerlemeğe devam ederek faşistlerin elinde bulunan Romanyanın önemli bir bölümünü kurtardılar. Faşist eğilimli Bulgar Hükümeti Sovyetler Birliği'nin birçok ikazlarına rağmen tarafsızlık antlaşmasını bozarak Hitler Almanya'sına yardıma devam ettiler. Bunun üzerine 5 Eylül 1944'de Sovyetler, Bulgaristan'a harp ilân ettiler. Ancak, Bulgar Kurtuluş Kuvvetleri işbirlikçi hükümeti devirdi. Bu arada ABD, İngiltere ve Fransız orduları Fransayı, Belçika'yı ve Hollanda'nın bir kısmını Alman işgalinden kurtarmışlardı. Almanya için tehlike çanları çalmaya başlamıştı. Ülkelerinden faşistleri kovan Polonya, Çekoslovakya, Romanya ve Bulgaristan orduları Sovyetler'in savaş gücünü daha da artırıyordu. Bunun üzerine 1945 yılı başlarında, Sovyet Yüksek Başkomutanlık Karargâhı, Alman faşizminl karşı bütün stratejik yönlerde güçlü bir saldırı hareketine girişilmesine karar verdi. Temel hedefler şunlardı:

a) Doğu Prusya'yı faşistlerden temizlemek,

b) Polonya, Çekoslovakya, Macaristan ve Avusturya'da faşistleri nihaî yenilgiye uğratmak,

c) Başlıca çabanın Varşova - Berlin yoluna yöneltilmesi.»

1945 yılı Şubat - Mart aylarında Batı cephesindeki müttefik kuvvetleri (ABD, İngiltere) Ruhr havzasındaki faşist Alman birliklerinin bir grubunu kuşattılar ve bu grup Nisan ayında teslim oldu. Sovyet Orduları Berlin'e doğru ilerliyordu. Faşist Almanya'nın Sovyetler Birliği'nin taarruzu sonucu çöküşün eşiğine gelmiş olması, savaşın da sonunun geldiğine işaretti.

Bu ara, müttefiklerin tutumunda değişiklik oldu. Amerikan ve İngiliz komutanlıkları eski ağır tutumlarını bırakmışlar ve büyük bir acelecilik içine girmişlerdi. Zira, Sovyet Ordularının Berlin'i ele geçirerek Almanya'yı tümüyle kapitalist dünya sisteminden koparacaklarından korkmaya başlamışlardı.

Faşist Almanya'nın, müttefik ordularını durdurmak için hiç bir tedbir almaması, aslında kendi aralarında gizli anlaşmaların yapıldığının bir kanıtıydı. Alman faşistleri yalnızca Sovyet ordularına karşı çıkacak gruplarını güçlendiriyorlardı. Müttefiklerin Yalta Konferansında alınan kararlara uymaması ve faşistlerle gizli anlaşmalar yapması üzerine Sovyet Orduları 16 Nisanda Berlin'e saldırıya başladı. Berlin'in düşmesi gün meselesiydi. Hitler bu sıralarda şöyle diyordu:

«Rusları sokmaktansa, Berlin'i İngiliz ve Amerikalılar'a bırakmak daha iyidir.» Ancak, Berlin'deki çarpışmaların sonu yaklaşıyordu. 30 Nisan 1945 günü Reichtog binalarının büyük bir bölümü Sovyet askerlerinin eline geçmişti Hitler 30 Nisan günü saklandığı ininde intihar etti.

Böylece yıllardan beri halklara açlık, sefalet ve ölüm getiren çağdışı, insanlıkdışı bir sistemin baş aktörü Hitler, hesaplaşma günü gelince alçakça kaçmayı yeğ tutmuştu; ama, arkasında üzerine basarak yükseldiği milyonlarca insanın cesetlerini bırakarak!

8 Mayıs 1945'i, 9 Mayıs'a bağlayan gece Alman komutanlığı teslim olduğunu bildiriyor ve teslim antlaşmasını imzalıyordu. Böylece 5 yıldan beri süren savaş, antifaşist güçlerin ve sosyalizmin zaferiyle sonuçlanıyordu. Bu savaşta faşizmin azgın saldırıları inançlı, kararlı ve yiğitçe göğüsleyen yirmi milyon Sovyet emekçisi hayatlarını feda ederek, tüm insanlığı çağdışı bir rejimin pençesinden kurtarmış ve mutlu geleceğin yaratıcıları olmuşlardır.

Sosyalizmin Kapitalizme Üstünlüğü

Tarihi çarpıtan burjuvalar, Sovyetler Birliği'nin faşizme karşı zaferinin önemini ve özgürlük uğruna savaşan halklar için taşıdığı değeri küçümsemek isterler. Bu savaş, sosyalizm ile emperyalizmin karşılaştığı ve birbirine zıt iki sosyal sistemin gücünün sınava sokulduğu bir arenaydı. Ve bu arenada Sovyet emekçileri sosyalizmin kapitalizme üstünlüğünü hayatları pahasına ispatlamışlardır

«Çok iyi bilinen gerçeklere rağmen, burjuva tarihçileri Sovyetler Birliği'nin faşist Almanya'nın yenilgisindeki kesinleştirici rolünü reddederek gerçeği tahrif ederler.» Burjuva yazarlar, faşist saldırının Sovyetler Birliği karşısındaki başarısızlığını «doğal sebeplere» (iklim, uzun mesafeler v.s.) ya da «Subjektif unsurlara» (Nazi liderlerinin, askerî komutanlığın plan ve hareketlerine müdahale etmesi) bağlarlar. Bazıları da, Almanyaya karşı kesin zaferin Moskova, Stalingrad, Kursk, Berlin'de değil de, «Atlantik Savaşı»nda, Kuzey Afrika'da, Akdeniz ve Kuzey Fransada kazanıldığını ve anti-faşist mücadelenin gelişmesinde etkin gücün, ABD'nin savaşa girmesi olduğunu iddia ediyorlar.

Ama, gerçekler gizlenemeyecek kadar kesin ve açıktır. Bütün savaş süresince faşist orduların ve araçların büyük bir kısmı Sovyet - Alman cephesinde toplanmıştı. Bu cephede savaş 1418 gün sürmüş ve Alman faşizmi ile müttefiklerinin 607 birliği Sovyet orduları tarafından tamamen temizlenmişti. Aynı dönemde Kuzey Afrika ve Batı Avrupa'da Almanların sadece 176 birliği vardı.

Alman faşizmi ve onun gizli müttefiklerinin muazzam askerî ve ekonomik gücü sosyalizmin karşısında yetersiz kalmış ve yenilmeye mahkum olmuştur. Çünkü bir tarafta insanlığın sosyal ilerlemesini amaçlayan ve en devrimci sınıfa (işçi sınıfına) dayanan bir sosyal sistem (sosyalizm) diğer tarafta insanlığın sosyal gelişimini durdurmaya çalışan ve üretim güçlerinin gelişimini engelleyen, kokuşmuş, gericileşmiş bir sistem (kapitalizm) çarpışıyordu. Bu çarpışmada, üretim güçlerinin sosyal karekteriyle ona uyumluluk gösteren üretim ilişkilerinin sosyalist niteliği, kapitalizme üstün geldi.

Uzun savaş yıllarında, Sovyetler Birliği muazzam insan ve malzeme kaybını telafi etmiş ve sosyalist üretimin başarısı sayesinde eskisinden daha güçlü olarak Alman faşizmini bozguna uğratmıştır. Bu savaşta, Sovyet proletaryasının devrime olan inancı ve kendi eserini saldırganlara karşı korumak için gösterdiği yiğitlik ve fedakârlık faşizmin çökertilmesinde başlıca etken olmuştur.

Savaş, Sosyalizmin ve tüm Anti — Faşist Güçlerin Zaferiyle Sonuçlandı

Sovyetler Birliği'nin ve anti-faşist cephenin zaferi, dünya çapında tarihi bir önem taşıyordu. Faşizme karşı kazanılan bu zafer, bütün savaş sonrası gelişmelerde ve insanlığın kaderi üzerinde etkili oldu. Avrupa'da faşizmin ezilmesi, Asya'da Japon Militarizminin yenilgisini önceden haber vermiş ve çabuklaştırmıştı.

Avrupa'da ve Asya'da gericiliğin merkezlerinin temizlenmesi ve Sovyetler Birliği'nin kazandığı başarılar sosyalizmin gücünü pekiştirmiş ve dünyadaki objektif durumu temelinden değiştirmiştir. Savaş sonrası Doğu Avrupada anti-faşist güçler, işbirlikçi yönetimleri devirerek sosyalistlerin öncülüğünde halk cephesi iktidarlarını kurmuşlardı. Bu ülkeler ya eski gerici rejimleri yeniden kurmak, ya da antifaşist savaşçıların yönetimi altında yeni bir rejimin temelini atmak durumuyla karşı karşıya gelmişlerdi. Sonuçta, bu ülkeler ikinci yolu seçtiler ve Sovyetler Birliğinin sağladığı objektif şartlardan yararlanarak müttefiklerin (ABD, İngiltere, Fransa) baskılarına boyun eğmediler

Artık sosyalizm tek bir ülkenin sınırlarını aşmış ve bir dünya sistemi haline gelmiştir. Sadece Avrupada değil, Japon gericiliği-

(Devamı 5. Sayfada)

SOSYALİZMİN TEMEL KAVRAMLARI

Finans kapital egemenliği

Tekelci kapitalizmin emperyalizm olarak gelişimini bankaları incelemeden kavramak mümkün değildir. Tekelleri yalnızca üretimin yoğunlaşması yeni boyutlara erişmesi değil, ayrı zamanda bankaların yoğunlaşması güçlerinin doğurmuştur. Bankaların rolünü anlamadan, tekellerin gerçek güçlerini ve önemlerini eksiksiz şekilde kavramak imkânsızdır.

Bankalar ve Tekelci Kapitalizmdeki Rolleri

Bankaların ilk görevi öncedende incelediğimiz gibi ödemelerde aracı olmaktır. Bunu yaparak, atıl duran para sermayeyi, kâr getiren sermayeye dönüştürmüş olurlar. Herkesin elindeki para gelirlerini toplar ve bunları daha fazla artı-değer sömürüsü sağlamada kullanmak için kapitalist sınıfın hizmetine verirler ve kendileri de bu artı-değerden faiz şeklindeki paylarını alırlar.

Fakat «Bankalar geliştikçe ve az sayıdaki kurumlar halinde yoğunlaştıkça, mütevazi aracılar olmaktan çıkıp, belli bir ülkenin ya da birçok ülkenin ilk madde kaynaklarının ve üretim araçlarının çoğunu, kapitalistlerin ve küçük patronların para sermayelerinin hemen hemen tümünü emirlerinde bulunduran muazzam tekeller haline gelirler. Birçok mütevazi aracının böyle bir avuç tekelci haline gelmesi, kapitalizmin emperyalizme dönüşmesinin temel süreçlerinden birini meydana getirmektedir.» (Lenin, Emperyalizm...)

«Yoğunlaşma burada da zorunlu olarak tekele, tekelci bankalara ve tekelleşmiş banka birleşmelerine götürmektedir. En güçlü bankalar diğer bankaları ele geçirmekte ve bunları kendi şubeleri haline getirmektedir. Böylece bütün sermayeleri ve para gelirlerini merkezleştiren ve binlerce dağınık ekonomiyi tek bir milli kapitalist ekonomiye ve sonunda kapitalist dünya ekonomisine dönüştüren, bütün ülkeye yayılan, sık bir kanallar şebekesi hızla oluşmaktadır.» (age)

Tekelleşmiş bankalar büyük bir sermaye birikimini kontrolları altında tutmaktadırlar. Güçleri, kapitalist üretim için vazgeçilmez olan kredi mekanizmasını kendi ellerinde tekelleştirmiş olmalarından kaynaklanmaktadır. Lenin bu durumu şöyle anlatmaktadır: «...Bir avuç tekelci, bütün kapitalist toplumun sanayi ve ticari işlemlerini kendi isteklerine bağlı kılıyor; bu tekelci grup, bankalarla ilişkileri, cari hesaplar ve başka mali işlemler sayesinde, önce kenarda kalmış kapitalistlerin durumlarını tam bir şekilde öğrenebilir, sonra kredileri azaltıp çoğaltarak ya da kolaylaştırıp zorlaştırarak onlar üstünde bir kontrol kurabilir, onları etkisi altında tutabilir, nihayet onların kaderlerini tam anlamıyla elinde tutabilir, girişimlerindeki gelirleri tespit edebilir, onları sermayeden yoksun bırakabilir ya da sermayelerinin büyük ölçüde artmasına izin verebilir» (age)

Fakat bankaların gücü ve rolü sadece bundan ibaret değildir. Bankalar aynı zamanda üretim sürecine de aktif olarak katılırlar. Sanayi ve ticaret şirketlerinin sermayelerine ortak olurlar, hisse senetlerinin alım satımıyla uğraşırlar ve böylece ekonominin tekellerin kontrolünde olan diğer alanlarda da söz sahibi olurlar.

Lenin şöyle diyordu: «Bankalardaki gelişmenin son sözünü bir kere daha söyliyelim; tekel.

«Bakanlarla sanayi arasındaki sıkı ilişkiye gelince bankaların yeni rolü belki de en açık şekilde bu alanda görülmektedir. Bir banka bir sanayicinin senedini iskonto ettiği zaman ona bir cari hesap vb. açacak, ve bu işlemler, tek tek alınırsa, o sanayicinin bağımsızlığına zarar vermiyecek, banka da mütevazi bir aracı rolünün dışına çıkmış olmayacaktır. Ancak bu işlemler çoğalır ve yerleşik bir durum kazanırsa, bir teşebbüsün cari hesabının tutulması bankaya bu müşterisinin ekonomik durumu hakkında her zaman daha geniş ve daha açık bilgi edinme imkânını veriyorsa (ki genellikle böyle olmaktadır), o sanayi işletmesi gitgide daha büyük ölçüde bankaya karşı bağımlı olmaya başlar.

Aynı zamanda, bankalar ve büyük sanayi ve ticari işletmeleri arasında bir çeşit kişisel birleşmenin, hisse senetleri alımı yoluyla bir kaynaşma olayının geliştiği, bunun da sanayi ve ticaret işletmelerinin denetim ya da yönetim kurullarına banka müdürlerinin geçmesiyle, ya da tersinin olmasıyla gerçekleştiği de görülmektedir.» (age)

Öteyandan bankalarla sanayi arasında kurulan bu birlik, bunlarla hükümet ve devlet yönetimi arasında kurulan «kişisel» birlikle tamamlanmıştır.

Finans kapital egemenliği

Gerek sanayide gerekse bankacılıkta dev tekellerin ortaya çıkması ve bunların birleşmeleri ya da daha doğru bir deyimle içiçe geçmesiyle, emperyalist döneme özgü bir sermaye yapısı ortaya çıkmıştır. Finans kapital ya da mali sermaye dediğimiz bu yapı, kapitalizmin yeni bir aşamaya girmesini gösterir. Lenin şöyle diyordu: «20. yüzyıl, eski kapitalizmden yeni kapitalizme genel olarak sermaye egemenliğinden finans kapital (mali sermaye) egemenliğine geçişin dönüm noktasıdır.» (age)

Finans kapital sanayi ve banka sermayesinin her alanda içiçe geçmesi ve kaynaşması, bankacıların aynı zamanda sanayi şirketlerinin sahibi ve sanayicilerin aynı zamanda bankaların sahibi olması demektir.

Bu gelişimin en açık göstergesi kapitalist ülkelerdeki büyük bankaların yönetim kurulları ile büyük sanayi ve ticaret tekellerinin yönetim kurullarının listeleridir. Buralarda aynı kişilerin hem bankaların hem de diğer tekellerin yöneticileri olduğu görülür. Örneğin ülkemizde bir büyük burjuva öldüğünde, gazetelerde sayfa sayfa çıkan çeşitli ölüm ilânlarında, bu kişinin hem bankalarda hem de şirketlerde söz sahibi olduğu, ilânları verenlerin imzasından açıkça anlaşılır.

Sanayi ve banka sermayesinin bir avuç büyük burjuvanın elinde tekelleşmesi ve merkezileşmesi bu zümreye büyük ekonomik ve politik güç sağlar. Birkaç elde toplanmış olan fiilen tekel durumu yaratan finans kapital, finans oligarşisinin egemenliği güçlendirilerek ve bütün bir toplumu tekelciler yararına haraca keserek gittikçe artan ölçüde kârlar elde etmektedir.» (age)

Finans kapitalin amacı mümkün olan en fazla ölçüde tekel kârları elde etmektir. Elinde bulundurduğu güç sayesinde ekonomik, politik, kültürel ve diğer bütün alanlarda egemenlik kurmuştur. Bir avuç tekelci kapitalistten oluşan bu finans oligarşisinin bütün toplumdaki egemenliği, geniş emekçi yığınların ve küçük ve orta ücretcilerin sömürülmesi ve baskı altında tutulması temeli üzerinde yükselmektedir. Lenin «Bir tekel bir kere kurulup milyarları çekip çevirmeyi başladı mi, politik rejimden ve daha başka «ayrıntı meselelerinden» bağımsız olarak karşı koyulmaz bir şekilde toplumsal hayatın (bütün, alanlarına sızacaktır» diyordu. Bütün kapitalist ülkelerde bir avuç kişiden oluşan finans oligarşisi, bütün toplumu haraca kesmektedir. Bu yüzden her kapitalist ülkedeki devrimci hareketin ilk hedefi finans kapital egemenliğine son verilmesi olmalıdır. Tekelci bankaların ve büyük sanayi ve ticaret tekelcilerinin millileştirilmesi devrimci mücadelenin en temel hedefidir.

Finans oligarşinin egemenliği bir ülke ile sınırlı kalmaz, aynı zamanda uluslarası nitelik taşır. En güçlü tekellere sahip ülkeler diğer ülkeleri sömürürler. Sermaye yoğunlaşması uluslarasılaşır. Bu durum da finans oligarşisinin egemenliğine son verilmesi için yapılacak mücadelenin uluslararası nitelik olması gereğini gösterir. Nihai zafer, emperyalizmin toptan yok olması, ancak bütün ülkelerin işçi sınıflarının ortak mücadelesi ile ve ulusal kurtuluş hareketleri ile dayanışma ile mümkün olacaktır.

Lenin, finans oligarşisinin uluslararası niteliğini şöyle anlatır:

«Kapitalizmin özelliği, sermaye sahipliği ile bunun sanayide uygulanışının birbirinden ayırmakta toplanır; yani para-sermaye ile sanayi ya da üretici sermaye ayrılmaktadır; yine, yalnız sahip olduğu para-sermaye ile yaşayıp giden rantiyenin sanayiciden ve sermayenin yönetimi ile doğrudan doğruya ilgili herkesden ayrılması sözkonusudur. Bu ayrımlar geniş ölçülere ulaştığı zaman, emperyalizm, ya da finans kapitalin bütün öbür sermaye çeşitlerinden üstün olması, irad sahibinin ve finans oligarşisinin egemenliği anlamını da taşır. Bu durum mali yönden «güçlü» bir kac devletin bütün öbür devletler karşısındaki üstün durumunu da açıklar.» (age)

Günümüzdeki Finans Grupları

Emperyalist dönemde bütün kapitalist ülkeler finans kapital temeline dayalı belli finans gruparının kontrolü altındadır. Bu gruplar hem kendi ülkelerini hem de kapitalist dünya pazarını sömürmektedir. Öteyandan her finans grubu arasında gerek ülke içindeki, gerekse uluslararası pazarın paylaşılmasında kıyasıya bir rekabet ve mücadele de vardır.

ABD de finans oligarşisi belli başlı üç-dört finans grubundan oluşur. Bunlar Rockefeller, Morgan, Dupont, Mellan vb. gruplarıdır. Bu gruplar gerek en büyük sanayi kuruluşlarını gerekse bankaları kontrolları altında tutmaktadırlar.

Japonya başlıca üç büyük finans grubunun elindedir. Bunlar Mitsubishi, Mitsui ve Sumitomo gruplarıdır. Üçü birden toplam sermayenin % 40'ına sahiptir.

Federal Almanya'da ise I. G. Farben, Thyssen ve Flick grupları başta gelen finans gruplarıdır.

Ülkemizde ise çapları farklı da olsa, nitelikleri bakımından yukardaki gruplarla benzerlikler taşıyan finans gruplaşmaları görülmektedir. Koç grubu ve Sabancı grubu en başta gelen gruplardır. Bunlar hem sanayi tekellerini hem de bankaları kontrol etmektedirler.

Gelecek hafta finans kapitalin uluslararası nitelik kazanmasında ve emperyalizmin bir dünya sistemi olarak ortaya çıkmasında belirleyici bir rol oynayan bir olguyu, sermaye ihracını ele alacağız.

Epengle direnişi ve bir provokasyonun içyüzü

Günlerden beri Epengle direnişi hakkında hazırlanmış olan bir provakasyon bildirisi, gene bir provakasyon çizgisinin yeni çıkarttığı dergide yayınlandı.

İşçi sınıfı ahlâkı dışında yöntemleriyle çalışmayı adet haline getirenlerin Türkiye Sosyalist İşçi Partisine ve Tüm Dokuma İş Sendikasına karşı düzenledikleri bu provokasyon olaylarının içyüzünü kitlelere açıklamak gerekmektedir.

Bilindiği gibi Tüm Dokuma İş'e bağlı Epengle işçileri Patronun baskılarına karşı, referandum hakkını elde etmek için direnişe başlamışlardı. 19 kasım'da başlayan bu direniş öncelikle Tüm Dokuma İş'in ve Epengle işçilerinin kararlı tutumları sayesinde 130 güne yakın bir süre devam etmiştir. Gene TSİP ve işçi sınıfı sosyalistleri bu direnişi her yönden sonuna dek desteklemiştir. Eğer Epengle işçileri bu kadar gün direnebildilerse bunda özellikle partili arkadaşların maddi ve manevi dayanışma ve desteklerine veya diğer devrimci, ileri çevrelerden topladıkları yardımları büyük payı vardır. Bu şekilde, işçilerin asgari ihtiyaçları temin edilmiştir.

Bu süre içinde, Epengle işçilerinin kararlı mücadelesi toplu sözleşme yetkisinin Tüm Dokuma İş'e verilmesini sonuçlamış fakat işveren bu karara uymamıştır.

Epengle olayını hakim sınıfların içinde bulundukları bunalımdan ayrı düşünemeyiz. Özellikle tekstil işkoundaki kriz yüzünden sadece Epengle patronu değil, başta Halit Narin olmak üzere tüm tekstil işverenleri güçlü bir dayanışmaya gitmişlerdir. Tüm Dokuma İş'in Jakarteks'de yaptığı başarılı toplu sözleşme, onları ürküten diğer önemli bir olay olmuştur. O dönemde, tekstil işkolunda sürdürmekte olan toplu sözleşme görüşmelerinde tekstil işverenleri tekstil işçilerinin başarılı bir toplu sözleşme imzalamasından ölesiye korkmaytaydılar. Bir yandan Teksti'in, öte yandan Teksif'in toplam 10'u aşkın işyerinde sürdürdüğü toplu sözleşmelerde Tüm Dokuma iş'in başarılı toplu sözleşmesi ve Epengle işçilerinin zafere ulaşmaları, tekstil işverenlerinin bütün hesaplarını alt üst edecek, bunu emsal kabul eden onbinlerce tekstil işçisi Teksif ve Tekstil,den, en az Tüm Dokuma iş'in sağladığı hakları elede etmelerini talep edeceklerdi. Tüm dokuma iş'in Tekstil ve Teksif sendikaları yanında güçlenmesini, böyle bir devrimci alternafin gelişmesini istemedikleri için Halit Narin başta olmak üzere tüm tekstil işverenleri TÜM - Dokuma iş'in faaliyetlerini ilgiyle izlemişler, özellikle Epengle patronuna hem maddi destek hem de manevi baskı yapmışlardır. Çünkü Jakarteks'den sonra Epengle'nin de başarılı bir toplu sözleşme imzalaması, kaynayan bir iş kolu olan Tekstil Sanayiinde, demokratik işçi harekitinin ve ekonomik mücadelenin büsbütün güçlenmesine yol açacak, bu güçleniş ise işverenlere bir toplu sözleşme döneminde milyarlara malolacaktır. Böylece Epengle olayı Tüm Dokuma İş'in boyutlarının çok ötesinde bir anlam taşıyordu. Olaya sadece Halit Narin ve tüm tekstil işverenleri değil aynı zamanda polisle ve patronlarla, işbiriği halinde olduğu açıkça bilinen işveren avukatı Hüseyin Yarsuvat ve çeşitli gizli örgütler de el koydular.

Epengle direnişinin diğer önemi, o künlerde TSİP öncülüğündü yoğunlaşmakta olan işçi sınıfımızın referandum mücadelesiydi. İşveren sınıfı bu açıdan da olaya özel önem verdi. Referandum mücadelesi, fiilen gerçekleşti ve son aylarda Türkiye'nin pek çok yerinde on binlerce işçi gizli oy açık sayımla sendika seçme tercihlerini kullanabildiler.

özellikle Tekstil işverenleri, kendi krizlerini derinleştirmemek için elbirliğiyle Tüm Dokuma İş'in ve Epengle işçilerinin başına üşüştüler. Fakat buna rağmen direniş devam etti.

Daha sonra tekstil işverenleri tamamen aynı sözleşmeyi hem de Tekstil'e dayattılar. Tekstil bu konuda grev kararı aldıysa da sıkıyönetim tarafından yasaklandı. Hatta tekstil işçilerinin Spor ve Sergi Sarayındaki toplantısına bile sıkıyönetim izin vermedi.

Böylece Epengle işçileri karşısından sadece Epengle işverenini, sıkıyönetimi, sermayenin pek çok gizli açık örgütlerini ve tekstil kolundaki sarı sendikacıları buldu. Durum bu denli büyüdükten sonra Epengle işçilerinin başarı kazanma olanağı oldukça azalmış, direniş başarısızlığa doğru yönelmişti.

öte yandan işveren, morali bozuk bazı işçileri çağırarak eğer TSİP'li sendika yöneticilerini sendikadan atarsanız sizi tekrar işe alırım» diye provaksayon yapmaktaydı. Aynı provokasyonu bu kez «soldan» yapan ve işçileri bu üç arkadaşa karşı kışkırtanlar, PDA'cılarla diğer bazı küçük burjuva unsurlar oldu. Ve böylece altında karışık işlerin döndüğü, polis parmağının olduğu bir provokasyon tezgâhlandı. Bir takım anarşist ve karanlık unsurlar, yanlarına patron tahrikine ve tehditlerine kapılmış, iki işçiyi alarak Tüm Dokuma İş'e geldiler, önce genel sekreter Emin Nedim Gülkaç'ı dövdüler. Ertesi gün sendika civarında Şeref Güvenç'e saldırarak tehdit ettiler, sendikayı kendilerine devretmezlerse ne yapıp yapıp sendikayı zorla alacaklarını söylediler. Ayrıca sendika camlarını kırdılar.

Sendikanın anarşist metotlarla zorbalıkla ele geçirileceğin anlayan Tüm Dokuma İş ker

(Devamı 6. Sayfada)

Epengle işçilerinin açıklaması

Biz Epengle Fabrikası işçileri 19 Kasım 1974 günü kendi kurduğumuz ve yönetimine katıldığımız devrimci sendikamız Tüm Dokuma İş'e bu iş yerinde toplu iş sözleşmesi yetkisi verilmediği ve yetkinin adımıza sahte belge düzenleyen Türk - İş'e bağlı sarı Teksif Sendikasına verildiği için hep birlikte direnişe başladık.

Amacımız; anayasaya rağmen «sendika seçme özgürlüğü»müzün yok edilmesini önlemek, bir çok işyerinde olduğu gibi burada da oynanmak istenen işveren - sarı sendika oyununu bozmak, gaspedilen yetkinin devrimci sendikamız Tüm Dokuma - İş'e ait olduğunu bütün işçi sınıfımıza, halkımıza duyurmak ve bu yönde mücadele ederek ekonomik ve demokratik hakkımızı almaktı.

Direnişimiz boyunca, tüm işçi kardeşlerimizin işgüçleri nin sarı sendikalar tarafından yok pahasına işverenlere peşkeş çekildiğini, sarı sendikalarla mücadelenin «Referandum» mücadelesinden ayrı olmayacağını ve sendika seçme özgürlüğünün ancak mücadele ile gerçekleşeceğini işçi sınıfımızın gür sesi ile her zaman her yerde haykırdık.

İşçi sınıfımıza yakışır bir disiplin içinde yürüttüğümüz bu çok zorlu direnişimizin üçüncü ayında haklılığımızı mahkeme kararı ile de kanıtladık. Mahkeme bir önceki kendi kararını bozarak hepimizin önünde yetkinin sendikamız Tüm Dokuma İş'e ait olduğunu kabul etti.

Mücadelemizin işçi sınıfının mücadelesinin bir parçası olduğunun ve bu mücadelenin zorlu ve sarp yollardan geçtiğinin bilincindeydik. Bunun için yağmur, çamur, açlık ve bütün zorluklara karşı koyduğumuz gibi işverenlerin direnişimizi kırmak, bizleri bölmek için içimize salmağa çalıştığı unsurlarla da ayni şekilde mücadele ettik. Tekstil işkolunda tabandaki gücü ile JAKAR TEKS Mensucatta en yüksek ücret ve iş garantisi getiren toplu sözleşmeyi imzalamış bulunan (halen bu sözleşme ayni niteliği taşımaktadır) Sendikamıza karşı bütün Tekstil işverenleri çeşitli biçimlerde saldırıyı hızlandırdı. Tekstil işçilerinin 25 yıldır en amansızca sömürülmesine göz yuman bu işkolundaki bütün sendikaları da yanına alan tekstil işveren yaşatan sendikamızı yıkmak için bütün güçleri ile leeri, onlara korkulu günler uğraştılar. Ve uğraşmaktadırlar.

Bu zorlu ve örnek direnişimizle ilgili, gerçekleri tamamen tahrif eden, çirkin, iftira ve yalanlarla dolu bir bildiri yayınlandı. Hiç bir zaman biz Epengle işçilerini temsil etmeyen iki kişinin imzasını taşıyan bu bildirinin amacı; gece gündüz kavgamızda bizimle omuz omuza olan yürütme kurulu üyesi arkadaşımıza çamur atarak (ki bu arkadaşlarımızdan biri

(Devamı 6. Sayfada)

TÜM DOKUMA İŞ sendikasının açıklaması

Sendikamız üyesi Epengle Fabrikası İşçilerinin 19 Kasım 1974 tarihinde başlattıkları yiğit direniş üzerine, altına iki işçinin imzası arttırılarak çok sayıda basılan ve dağıttırılan bir bildiri yayınlandı. Bildiriyi hazırlayan ve yayınlayanlara bugüne kadar cevap verme gereğini duymadık. Çünkü; bir devrimci hareketi provoke etme görevini üstlenmiş olan bu küçük burjuva ahmaklar çizgisi, Epengle işçilerinin başlattığı direnişte de, direniş boyunca «görevlerini» bihakkın yerine getirmeye çalıştılar. İşverenlerin işçi içine sokmaya çalıştığı kişilerle birlikte işçileri bölme plânlarını uygulamaya uğraştılar. Bunu başaramadıklarını anlayınca da dışardan topladıkları 5-6 kişi ile sendikayı basarak camları ve çerçeveleri kıracak kadar ileri gittiler. Türkiye'deki bütün Tekstil İşverenlerinin amansız saldırıları altında ve onların örgütlü gücü ile uğraşan sendikamız ayrıca devrimcilik adına ortaya çıkan ve onların örgütlü gücü ile uğraşan sendikamız ayrıca devrimcilik adına ortaya çıkan bu sosyal faşistlerle de uğraşmak zorunda kaldı. Epengle işçilerinin 130 gün yiğitçe sürdürdükleri direnişinin başlama, gelişme ve sonuçlarını, başarı ve başarısızlıkları ile (fakat bütünü ile) ele almak eleştirmek ve deneyler çıkarmak ayrı şey (ki bu açıklamamızın amacı o değil) direniş boyunca işçi arkadaşları ile hep birlikte gece gündüz, aç ve uykusuz omuz omuza olan kavga veren ve halen biri Devlet Güvenlik Mahkemesince (Epengle İşçileri için yaptığı bir konuşma nedeni ile) tutuklu olarak yargılanan sendika yürütme kurulu üyelerine salt TSİP'li olduğu için en alçakça iftiralar atarak saldırmak başka şeydir.

İşçilerin örgütlü gücü ile imzaladığı toplu sözleşme ile Türkiye'deki bütün tektsil işverenlerinin ve bu işkolundaki bütün sendikaların «tekstil işçilerini uyutma politikasını» alt-üst eden sendikamıza bu tür alçakça suçlama ve saldırıları işverenler ve bu sendikalar en hain metotlarla her gün yapmaktadırlar yapacaklardır da. Yapacaklardır, çünkü; tekstil işkolundaki 25 yıldır hiç görülmeyen «Grev ve Lokavt» dalgalarının «sıkıyönetim komutanlıklarında saatlerce toplu sözleşme görüşmeleri, uzlaşmaları» uğraşılarının tam beş ay içinden çıkamadıkları bu durumun «gökten zembille inmediğini» bilecek kadar akıllıydılar. Onun için Tekstil işkolunda bütün işçilerin umutlar bağladığı işçi sınıfı içinde kararlı işçilerden oluşan Tüm Dokuma İş Sendikası «başlarına bela» olmaktan çıkmalıydı. İşte, işverenlerin ve sarı sendikaların görevinin büyük bir bölümünü üstlenerek ortaya çıkan «bildiri dağıtıcıları» ve bu bildiriyi kendi haftalık dergilerinde yayınlayan «Halkın Sesi» dergicilerine (!) bildirilerindeki yalanlara cevap vermenin konuyu gereği gibi ve bütünü ile bilmeyen devrimci kuruluş ve kişileri aydınlatma bakımından uygun bulduk.

Bütün devrimci kuruluş ve kişileri aptal ve kendilerini çok akıllı sanan Halkın Sesi dergicileri yürütme kurulundaki arkadaşların «noterden gelen ihtarnamelerin işçilere açıklamadığını» söylemekte bütün kararların işçilerden oluşan komitelerle birlikte alındığını ve noterden gelen kâğıtların da sendikaya değil işçi arkadaşların evlerine geldiğini onun için «işçi arkadaşlara açıklanmaması» diye bir olgunun söz konusu olamayacağını kendileri de çok iyi bilirler. Üstelik bu konu bütün işçi arkadaşlarla ayrıca tartışıldı.

Müfteri dergicilerin ikinci iddiaları «işçiler toplanan paraların hesabını sorunca direniş komitesini feshettiler» iddiasıdır. «Epengle işçileri omuz omuza kavga verdikleri yürütme kurulundaki arkadaşlarına hiç bir zaman bu hesabı sorma gereğini duymadı. Bunu «Halkın Sesi» dergicileri ve bildirinin altındaki imzaları bulunanlar da iyi bilirler. Ancak, sendika genel yönetim kurulu yaptığı toplantıda yürütme kurulundaki arkadaşlar bunu görev bildiler ve bütün hesapları (komitelerin hesapları dahil) bu yayınlanan bildirinin altına imza atan «Mithat Demirok ve Mehmet Türkmen'in de bulunduğu) toplantıda verdiler. Bütün hesapların verildiği bu genel yönetim kurulu toplantısında karar defterinin altında bu iki müfterinin de imzası olduğunu (diğer Epengle işçileri ile birlikte) bu müfteriler ve «Halkın Sesi» dergicileri unuttular. Hesapların her zaman bütün Epengle işçilerine açık olduğunu belirtirken, direnişte bir değil ayrı ayrı görevleri üstlenen birkaç komite olduğunu ve hiç bir komitenin feshedilmediğini açıklamak gerek. Ancak, işçileri bölmeye çalışan işverenlerin paraleline düşen direnişin ne olursa olsun başarıya ulaşmamasına ça-

(Devamı 6. Sayfada)

TSİP Başkanı Yunanistan'da yayınlanan AVGHI Gazetesinin muhabirine demeç verdi

Yunanistan'da çıkan sosyalist eğilimli günlük AVGHI Gazetesinin özel muhabiri Türkiye'ye gelerek Türkiye Sosyalist İşçi Partisi Genel Başkanı'ndan Türkiye—Yunanistan ilişkileri ve Kıbrıs olayları konusunda demeç almıştır.

TSİP Genel Başkanı Türkiye - Yunanistan krizi ve Kıbrıs konusunda Parti'nin görüşlerini özetlemiş, emperyalizme bağımlı Türkiye ve Yunanistan hâkim sınıflarının iki halk arasındaki düşmanlığı kışkırttığını, silahlanmayı teşvik ederek yeni taşlı kırlar sağladığını söylemiş, her iki ülkenin egemen oligarşilerinin emperyalizme bağımlı olduğunu belirtmiştir. TSİP Genel Başkanı Türkiye ve Yunanistan'daki iktidarların Yunanistan ve Türkiye halklarını temsil etmediğini belirtmiş, Kıbrıs için tüm ülkelerden ayrılmış Bağımsız ve Demokratik Kıbrıs tezini savunmuş, ayrıca Yunanistan emekçilerine şu mesajı göndermiştir.

«Yunanistan İşçi Sınıfına ve Tüm Emekçi Halkına:

Başını ABD'nin çektiği emperyalist-kapitalist güçler, her geçen gün biraz daha yaklaşan sonunu geciktirmek amacıyla bütün dünyada saldırıya devam ediyor ve saldırı politikasını sürdürüyor. Emperyalist sömürü alanını her geçen gün biraz daraltan dünya sosyalist sistemi, uluslararası işçi sınıfı hareketi ve ulusal kurtuluş mücadelelerinin bütününe karşı canlıyane tasavvurları olan emperyalizm için, Orta Doğu en önemli stratejik noktalardan biri olmakta ve bu yer. Şartları kendi çıkarları açısından iyi değerlendirmek isteyen emperyalizm, her ikisi de NATO üyesi olan Yunanistan ve Türkiye'de, kendine bağlı finans-kapital sömürenlerini, denetimindeki iktidar vasıtasıyla şoven bir politika izlemesini ve savaş kışkırtıcılığı yapılmasını sağlamaktadır. Böyle bir politikanın, emekçi sınıfların sınıf mücadelesini yavaşlatacağını, onların sınıf bilincini körleteceğini ve böylece her iki ülkedeki anti-emperyalist mücadelenin saptırılarak tavsatılacağını ummaktadır. Her iki ülkenin geçmişinden gelen ve düşmanlık duygularını içeren milliyetçi tortular, her iki ülkenin hakim güçlerinin şoven propaganda ve kışkırtmalarıyla, emperyalizmin bu politikasına yardım etmektedir.

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi'nin bu konudaki ilkesi «İşçilerin birliği, halkların kardeşliği»dir. Yunanistan işçi sınıfı ile Türkiye işçi sınıfı uluslararası işçi sınıfı prensipleri gereklerince, bütün dünya işçi sınıfı ailesinin birer ferdi, yarının sömürüden arınmış dünyasının kurucusu, birer parçasıdırlar. Ve çıkarları sonuna kadar aynı doğrultuda ve birdir. Benzer şekilde her iki ülkenin de emekçi halkının çıkarları aynı doğrultudadır. Çünkü her ikisi de emperyalizmin sömürüsü ve baskısı altındadırlar. Çünkü her ikisi de aynı şekilde uluslararası finans kapital ve onun yerli ortakları tarafından sömürülmektedirler. Bu bakımdan Yunanistan ve Türkiye halklarının birbirine düşman olması asla sözkonusu olamaz. Bunun en inandırıcı kanıtı, yabancı ülkelerde bir tezgâhta yan yana çalışan Türk ve Yunan işçileri arasındaki kardeşlik ilişkileri ve sömürüye karşı yürüttükleri mücadeledeki birlikleri ve dayanışmalarıdır.

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi olarak; siz Yunanistan işçi sınıfının geçmişte İngiliz emperyalizmine, yerli satılmışlara ve faşistlere karşı vermiş olduğunuz fedakar mücadeleyi saygıyla anıyor, bugün de emperyalizme, faşizme ve yerli hakim güçlere karşı yürütmekte olduğunuz bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesinde sizlere ve mücadelenizi yürütmekte olduğunuz örgütlerinizle de yanışma içinde olduğumuzu bildiriyor. «İşçilerin birliği, halkların kardeşliği» doğrultusundaki mücadelenizin daha ileri boyutlara ulaşmasını diliyoruz.

Türkiye işçi sınıfının ve emekçilerinin kardeş selamlarıyla,...

Hükümet petrol teklifinin

(Baştarafı 1. Sayfada)

çıkması beklenemezdi; ve bu rasını pervasızca ödemeye başladı.

En büyük hissesi BP'nin olmak üzere BP, Mobil ve Shell petrol tekellerinin sahip olduğu ATAŞ rafinerisinde işlenecek ham petrolün ithal fiyatı daha Ecevit Hükümeti zamanında tartışma konusu olmuş ve bugüne kadar süre gelmiştir.

Hükümet ile petrol tekelleri arasında ilk çatışma CHP-MSP koalisyonu zamanında çıkmış ve hükümetin verdiği ham petrol ithal fiyatını az bulan yabancı petrol şirketleri, ham petrol ithalatını kesmişler ve rafinerinin yüzde 40'lık bir kapasite ile işletmeye başlamışlardı. Ancak Ecevit hükümeti kararında direnmiş ve şirketlere, hükümetin verdiği fiyatı kabul etmeye yanaşmadıkları [illegible] takdirde, ATAŞ rafinerisinin devletleştirileceğini bildirmiştir. Ecevit hükümeti petrol tekellerine 90 günlük bir mühlet vermiş ve süre dolmadan önce petrol şirketleri «dize» gelerek hükümetin verdiği fiyattan petrol ithalatına «evet» demek zorunda kalmışlardır.

Daha sonra Irmak hükümeti işbaşına gelince şirketler, hem bu hükümeti «dişlerine göre» bulduklarından, hem de Irmak hükümetinin siyasi tercihlerini finans kapitale tamamen bağımlı olarak değerlendirdiklerinden; sorunu yeniden alevlendirmişler ve ham petrolün varili 10 dolar 80 sent ithal fiyatı verilmediği takdirde, Türkiye dışındaki petrol kuyularından elde ettikleri ham petrolü işlemek üzere ATAŞ rafinerisine ithal etmeyeceklerini «yeniden» bildirmişlerdir. Daha sonra petrol şirketleri bu rakamı 10 dolar 50 cente indirmişler ve bunda direnmişlerdir. Ancak Irmak hükümetinde nisbeten «demokrat» eğilimler veya bu işe iki bakandan biri olan, Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı Erhan Işıl ile müsteşar Teoman Köprülüer bu isteğe karşı çıkmışlar ve şirketlere ham petrol ithal fiyatı olarak 10 dolar 21 centlik bir fiyat vermişlerdir. Şirketlerin direnmesi üzerine de onlara 90 günlük bir süre tanımışlar ve bu süre sonunda ATAŞ rafinerisi tam kapasite ile çalıştırılmadığı takdirde, rafinerinin devletleştirileceğini resmen bildirmişlerdi.

Süre 6 Mayıs 1975 günü sona ermekteydi. Ancak 1 Mayıs 1975 günü, MC hükümetinin Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı Selahattin Kılıç, şirketlerin isteklerine boyun eğdi ve Türkiye'de ham petrol ithal fiyatını şirketlerin istediği ve verdiği fiyata uygun olarak 10 dolar 50 cent olarak tesbit etti. Yılda 80 milyon liralık bir fark kimsin öz servetinin emperyalist tekellere peşkeş çekilmesinin değil, aynı zamanda Milliyetçi Cephe iktidarının uluslararası finans kapitale kölece bağlılığının da belgeleridir.

Oyun yüz kızartacak derecede ortadadır ve üstü örtülmeye de ihtiyaç göstermeden açıkça oynanmıştır.

Ortadoğu ülkelerindeki «kendi» kuyularından çıkardıkları petrolü «kendi» ihraç firmaları aracılığıyla varili 10 dolar 16 Cent'ten Basra Körfezi limanlarından satan BP, Mobil ve Shell ATAŞ rafinerisinin sahipleri olarak «kendilerine» varili 10 dolar 16 Centten ihraç ettikleri petrolü «kendileri» 10 dolar 50 cent'ten ithal etmektedirler.

MC Hükümetinin Enerji Bakanı ve Çukurova finans gruplarının «bakanı» Selahattin Kılıç, işte bu kararı imzalamıştır.

Üstelik gene yurt dışından petrol ithal eden ve birer kamu kuruluşu olan İPRAŞ ve İZMİR (Aliağa) rafinerileri aynı limanlardan petrolün varilini 10 dolar 09 cent'ten ithal etmektedirler.

Gerçekler budur ve en ufak bir kuşkumuz olmadan iddia ediyoruz bu pazarlık daha MC hükümetinin, petrol şirketlerine boyun eğmesinden tam bir hafta önce 35 bin tonluk PAYAS tankeri, Lübnan'ın Tripoli limanından, Türkiye'ye getirilmek üzere ATAŞ Rafinerisi için petrol yüklemiştir. Yani Enerji Bakanının demeci çoktan bitmiş çoktan sonuçlanmış bir pazarlığın resmen açıklanmasından ibarettir.

Kısacası, Milliyetçi Cephe hükümeti kendini iktidara getiren finans gruplarına ve emperyalist güçlere borcunu birer birer ve açık açık ödemeye başlamıştır.

1 MAYIS'I KUTLADIK

(Baştarafı 1. Sayfada)

yıs toplantısının en önemli yanı toplantıda Vietnam'daki zaferin kutlanması ve bütün devrim şehitleri için yapılan iki dakikalık saygı duruşunda Vietnam Ulusal Kurtuluş Kuvvetleri bayrağının dalgalandırılması oldu. İşçiler ve gençler «Vietnama bin selâm» sloganını çeşitli defalar tekrarladılar.

Toplantıda 1 Mayıs marşı da söylendi.

Türkiye işçi sınıfı önümüzdeki yıllarda 1 Mayıs'ı uluslararası işçi sınıfı dayanışma ve birlik günü olarak çok daha görkemli çok daha kalabalık ve çok daha güçlü şekilde kutlayacaktır.

1 Mayıs 1975'de dünyanın her yanında işçi gününü kutlayan işçilere bin selâm»

1 MAYIS'TA CEZAEVLERİNE GÖNDERİLEN TELGRAFLAR

«Partili mücadele arkadaşlarımıza,

Elleri, işçilerin, köylülerin, yurtsever gençlerimizin kanlarına bulanan sömürücüler cephesinin, faşist terörüne uğrayan sizlere, bu 1 Mayıs gününde kardeşlik duygularımızı iletiriz.

Partimizin şerefle taşıdığı bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm bayrağı, bugün ellerinizde yükselmektedir; asla ve asla elden düşürülmeyecektir.

İşçi sınıfımız, kurtulacağı günlerin muştusunu bir kere daha haykırmakta, hapishanedeki siz kardeşlerimizin de onun ve tüm halkın kurtuluşu mücadelesinin ayrılmaz parçası olan örgütlenme mücadelesini orada da kararlılıkla sürdürdüğünüzü görmenin sevincini duymaktadır.

Bugün Vietnamda HO Şİ MİN şehrinde de 1 Mayıs Kutlanıyor.

Yurdumuzda da insanın insanı sömürmediği 1 Mayısların kutlanması özlemiyle, hepimizin hepinizin bu şanlı günü kutlu olsun.»

1 MAYIS TOPLANTISINA
KATILMIŞ BÜTÜN
İŞÇİLER ADINA
TÜRKİYE SOSYALİST
İŞÇİ PARTİSİ

CEZAEVLERİNDE BULUNAN DİĞER DEVRİMCİLERE DE AŞAĞIDAKİ TELGRAF GÖNDERİLMİŞTİR

Devrimci kardeşlerimiz,

Elleri, işçilerin, köylülerin, yurtsever gençlerimizin kanlarına bulanan sömürücüler cephesinin, faşist terörünün uygulandığı sizlere bu 1 Mayıs gününde kardeşlik duygularımızı iletiriz.

Ho Şi Min şehrinde kutlanan 1 Mayısın yurdumuzda ve ezilen tüm ülkelerde de özgür ve sömürüsüz kutlanacağı günlerin inancı, özlemi ve kararlılığı ile bu şanlı günü kutlarız.

1 MAYIS TOPLANTISINA
KATILMIŞ BÜTÜN
İŞÇİLER ADINA
TÜRKİYE SOSYALİST
İŞÇİ PARTİSİ

MİLLİ

(Baştarafı 1. Sayfada)

tekim öyle oldu. 7.5 saat süren toplantıdan sonra yayınlanan bildiri de şu inciler yer alıyordu: «Milli Güvenlik Kurulu, bu toplantısında devletimizin iç ve dış güvenliği ile ilgili konuları ayrıntıları ile görüşmüştür. Toplantıda üniversite ve yüksek okullarda öğretimin aksamasına sebep olan üzücü olayların sadece öğretim ve okul sorunlarından doğmayıp, devletin temel nizamını yıkmayı amaçlayan ve öteden beri bilinen faaliyetlerin bir parçası olduğu kanısına varılmıştır. Üniversite ve yüksek okullarda öğrenim özgürlüğünü tehdit eden bu olayların önlenmesi zarureti üzerinde durulmuştur.

Milli Güvenlik Kurulu inanmaktadır ki Türkiye'yi içten çökertmek isteyenlere fırsat vermemeye kararlı ve muktedir olan devlet güçlerinin en büyük desteği milletimizin sağduyusu ve uyanıklığıdır.»

Doğrusu Türkeş üslûbu ve içeriği ile hazırlanmışa benzeyen bu bildiri Demirel'i çok memnun etmişti. Yalnız burada gözden kaçan ya da kaçırtılmağa çalışılan bir nokta vardı. O nokta da 12 Mart'tan bu yana köprülerin altından çok sular aktığı ve emekçi halkımızın, kendisine oynanmak istenen oyunları artık, hiç değilse, ana hatlarıyla görmeğe başladığıydı. Öte yandan, kendilerini halkımıza adamış devrimciler de, eskisinden çok «uyanık»tılar. Sıkıyönetimlerle, faşizan uygulamalarla, provokasyonlarla, gizli açık tehditler taşıyan bildiri ya da «muhtıra»larla ne emekçi kitleler ne de bu kitlelerin içinde çalışmakta olan devrimcilere gözdağı verilebilirdi.

Yeni Yönetimin

(Baştarafı 1. Sayfada)

bulunulacaktır.

★ — Herkese çalışma hakkı güvencesi verilecektir. Herkes «Devrimi desteklemekle görevlidir.

★ — «Kukla yönetim»in bütün malları geçici devrim hükümetine geçecektir.

★ — «Öksüz ve yetimlerin sakatların bakımı ulusal bir görevdir»

★ — Üretimini artırması için kırsal bölgeler teşvik edilecektir.

★ — Yabancıların yönetimindeki kültür kuruluşları, hastaneler ve okullar faaliyetlerini halkın hizmetinde sürdüreceklerdir. Ülkenin kalkınması için yetenekli kişilere iyi muamele edilecektir.

★ — Düşman saflarından ayrılmış olan askerlere anlayış gösterilecektir.

★ — Devrime karşı çıkan ve bundan dolayı cezalandırılacak olanların dışında, yabancıların can ve mal güvenliği güvence altına alınacaktır.

Ayrıca, Saygon radyosundan bildirildiğine göre, ülkede bütün resmi binalara, bankalara, kışlalara, özel ve resmi endüstri, tarım ve ticaret kuruluşlarına, topraklara, çiftliklere ve ambarlara el konulmuştur. Ülkedeki bütün dans salonları, barlar, gece kulüpleri ve genel evler kapatılmıştır.

Vietnam'da

(Baştarafı 1. Sayfada)

en ölümcül darbedir. Amerikan emperyalizminin dünya candarmalığı misyonu şu sıra sarsıntı geçiriyorsa, bunun başlıca nedenlerinden biri Vetnam halkının yıllardır akıl almaz fedakârlıklar bahasına sürdürlüğü çetin mücadele, bu mücadelede ulaştığı başarıdır. Bu bakımdan Vietnamda bağımsızlık, demokrasisi ve özgürlük için Amerikan emperyalizmi ve onun ordaki ortakları karşısında elde edilen başarı, emperyalizme karşı bütün dünyada sürdürülmekte olan mücadelede bütün dünya halkları adına elde edilmiş bir başarıdır.

Şimdi Soygan hükümeti çöküp giderken başa geçen HO Şİ MİN hükümeti, alınan ilk kararlardan da belli olduğu gibi, Vietnam halkının kendi somut şartları ve ihtiyaçları doğrultusunda Güney Vietnam'da sosyalizmin kuruluşunun temellerini atacaktır. Ve bunda ona en büyük madi ve manevi desteği, şimdiye kadar olduğu gibi yine dünya sosyalist hareketi sağlıyacaktır.

Bu bakımdan kahraman Vietnam halkının şanlı zaferi aynı zamanda Vietnam'da sosyalizm yolunda kazanılmış bir zaferdir ve bütün dünyada sosyalizmin zaferidir.

TSIP: Faşizme karşı mücadelemiz güçleniyor

(Baştarafı 1. Sayfada)

kutlamaktadırlar. Türkiye emekçileri de faşizme karşı çileli mücadeleler vermişler ve bu uğurda birçok devrimciyi kaybetmişlerdir. Tüm dünyada sosyalist ve demokratik güçlerin Faşizmin yıkılışının otuzuncu yıldönümünü kutladığı bu günlerde ilân edilen Faşizme Karşı Savaş haftasını destikliyoruz. Ayrıca Mayıs ayı, 12 Mart rejiminin 1971'de ilân ettiği faşizmin başlangıcı ve yoğun bir karşı devrimci terörün tüm devrimciler ve yurtseverler üzerine yöneltildiği günlere rastlar. Gene Mayıs ayının ilk haftası 12 Mart rejiminin Anti - Emperyalist ve Anti - Faşist güçler için ve üç genç için daragacı kurduğu günlere isabet etmektedir. Bu bakımdan Parti olarak bu yıl Mayıs ayının ilk haftasının Faşizme Karşı Savaş haftası olarak kabul edilmesini destekliyoruz.

Halkımızın faşizme ve emperyalizme karşı sömürüye ve zulme karşı her geçen gün uyanması, bilinçlenmesi ve işçi sınıfımızın Anti - Faşist, anti - Emperyalist mücadelenin başını çekmesi geleceğin mutlu, sömürüsüz ve baskısız Türkiyesi için, kardeş ve barışçı dünya toplumu için halkımız açısından sevindirici bir olgudur.»

24 Demokratik kuruluş tarafından yayınlanan bildiri paralelinde TSİP'in yayınladığı bildiri ise şöyledir:

EMEKÇİ HALKIMIZA
KARDEŞLER,

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi Anti - Emperyalist ve Anti - Faşist kuruluşlarca 1-6 Mayıs tarihleri arasında ilân edilen FAŞİZME KARŞI SAVAŞ HAFTASI'nı desteklemektedir.

Faşizm sermayenin kanlı diktasıdır.

Faşizm BAĞIMSIZLIK — DEMOKRASİ — SOSYALİZM uğruna mücadele eden halkların can düşmanıdır.

Faşizm işçi sınıfı ve tüm emekçi sınıfların en tabii hakkı olan teşkilâtlanma hakkının yok edilmesi demektir.

Faşizm, grev hakkının, toplu sözleşme hakkının yok edilmesi demektir.

Faşizm, her türlü gösteri, toplantı ve yürüyüş hakkının yok edilmesi demektir.

Faşizm, devrimcilerin, yurtseverlerin, hapishanelere doldurulması demektir.

Faşizm, ezen ulus şovenizminin azgınlaşması, ezilen uluslar üzerindeki baskıların had safhaya ulaşması demektir.

Uluslararası işçi sınıfı hareketi ve ezilen halkların kurtuluş mücadelesi karşısında günden güne gerileyen emperyalizm kendisine bağımlı ülkelerde gücü yeterse faşist rejimleri tezgahlamaktadır.

Çelişkilerin ve sömürünün gittikçe yoğunlaştığı ülkemizde de bu çelişkilere çözüm yolu bulamayan ve çıkmaza giren sermayenin ve emperyalist güçlerin baş vuracakları yöntem faşizan baskıları yoğunlaştırmak olacaktır.

Faşizan baskılara karşı sessiz kaldıkça bu girişimler yoğunlaşacaktır.

Anti - Emperyalist, demokratik ve yurtsever güçler her türlü yöntemi kullanarak faşizan girişimlere karşı etkin bir mücadele yürütmek ve kitleleri uyarmakla görevlidirler.

Son yıllarda bütün dünyada ve yurdumuzda binlerce devrimci faşizmin zorbalığına karşı canlarını vermişlerdir. Yurdumuzda da faşizmin kurşunlarıyla nice devrimci ölmüştür. Ve bu devrimciler faşizmin kurduğu idam sehpalarında «Kahrolsun Faşizm» diyerek, yiğitçe korkusuzca ölüme gitmişlerdir.

Biz Türkiye Sosyalist İşçi Partisi olarak Anti - Emperyalist, demokratik Anti - Faşist güçlerle birlikte işçi sınıfı ve emekçi halklar için, emperyalizmin ve faşizmin karşısında canlarını veren devrimcilerin anısını faşizme karşı etkin bir mücadele vererek yaşatacağız.

Ayrıca bugün hâlâ faşizmin ve onun ardındaki egemen güçlerin zindanlarında 200'ü aşkın devrimci, yurtsever arkadaş ya da anti - faşist unsur yatmaktadır. Faşizme karşı mücadelemiz aynı zamanda hapishanedeki arkadaşlarla dayanışmayı içerir. Ayrıca Faşizme karşı demokratik mücadelede 141, 142'ci maddelerin, Siyasi Partiler kanununun şoven 89'cu maddesinin ve tüm anti - demokratik yasaların ayıklanması, tüm siyasi özgürlüklerin elde edilmesi, Devlet Güvenlik Mahkemeleri ve benzeri anti-deokratik kuruluşların kaldırılması için verilecek mücadele yeralmaktadır.

KAHROLSUN FAŞİZM VE EMPERYALİZM

- YAŞASIN EZİLEN HALKLARIN KURTULUŞ MÜCADELESİ

YAŞASIN HALKIMIZIN BAĞIMSIZLIK DEMOKRASİ VE SOSYALİZM MÜCADELESİ.

Artvinde

(Baştarafı 1. Sayfada)

tılan bu broşürü okuyan orta okul öğrencisinin kanunsuz olarak emniyete götürülmesini protesto eden Ortaokul ve lise öğrencileri, eğer arkadaşları gelmezse, resmigeçide katılamıyacaklarını söylemişler ve törene katılmamakta ısrar etmişlerdir.

Öğrencilerin anti-demokratik bir uygulamaya karşı gösterdikleri kararlı tutum ve mağdur arkadaşlarına dayanışma çabaları olumlu sonuç vermiş ve törenin sonlarına doğru, «görevli»ler öğrenciyi serbest bırakmışlardır. Arkadaşlarının aralarına döndüğünü gören öğrenciler önceden verdikleri söze uyarak resmi geçite katılmışlardır.

Bu küçük ama çok anlamlı dayanışma örneğini KİTLE okuru devrimcilere duyurmayı görev saydık.

FAŞİSTLER

(Baştarafı 1. Sayfada)

dırganlar ilçe binasına girmeyi başaramamışlardır. Taşlarla camları kıran faşist güruh, merdivenlerden püskürtülmüştür.

Bütün bu olaylar boyunca ortada emniyet güçleri görünmemiş, olay yerine geldiklerinde de kimseleri bulamamışlardır.

TSİP'e bu saldırı, faşistlerin demokratik güçlere ve sosyalistlere saldırı halkasının bir parçasıdır.

TSİP Genel Merkezi ve Ankara ilçe başkanları bu saldırıyı şiddetle protesto etmişler ve işçi sınıfını faşist çetelerin yıldıramayacağını, bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesinin ne bahasına olursa olsun süreceğini ve mutlaka zafere ulaşacağını bildirmişlerdir.

BÜTÜN

(Baştarafı 1. Sayfada)

leri ve yerli ortaklarının sömürüsüne son vermekle ancak mümkün olabilir. Bu ise tüm çalışanların örgütlü mücadelelerinin başarıya ulaşması zorunluluğunu doğurmaktadır.

Bunun için biz yurtsever Teknik Elemanlar;

— Halkımızın bağımsızlık ve Demokrasi mücadelesine etkin bir biçimde katılmak için,

— Yabancı Tekellerin yurdumuzdaki sömürüsüne son vererek, yer altı ve yer üstü zenginliklerimizi halk yararına kullanmak için,

— Teknik hizmet ithaline karşı çıkmak için,

— Bilgi ve becerilerimizi halkımızın yararına kullanabilme olanakları elde etmek ve halkımızın çağ dışı gerilikten kurtarılarak «KALKINMAMIZ» için, tüm çalışanlarla birlikte en Demokratik hakkımız olan Toplu Sözleşme ve Grev hakkımıda içeren SENDİKAL ÖRGÜTLENME özgürlüğü istiyoruz.

Bu isteğimiz ve ülkemizin objektif koşulları bütün ilerici partilere tarih önünde görev yüklemiş olmaktadır.

Partimizin yurt yararına olan isteklerimiz yönünde gerekli girişimleri yapacağına inanıyor, biz aşağıda imzaları bulunan Teknik Elemanlar bu girişimlerde yanımızda olacağımızı bildiriyoruz.»

Deniz, Hüseyin ve Yusuf'u anıyoruz

(Baştarafı 1. Sayfada)

Fakat 12 Mart faşizmi bütün terör ve zulmüne rağmen işçi sınıfının ve emekçi halkın mücadelesini yok edemedi. Tarihin çarkını geri döndürmeyi başaramadı.

Bugün Bağımsızlık - Demokrasi - Sosyalizm mücadelesi yeni boyutlara ulaşırken, emperyalizme ve faşizme karşı mücadele verdikleri için asılmış olan Deniz Gezmiş, Hüseyin İnan ve Yusuf Aslan'ı saygıyla anıyoruz.

İşçi Abdi Gönel'in cenazesinde

(Baştarafı 1. Sayfada)

kalabalık, çeşitli sloganlar ve devrimci marşlar söylemeye başladı. Bu sırada grev yasaklarıyla işçilerimizin ekonomik - demokratik mücadelesini engelleyen Sıkıyönetim, 15 cemse dolusu savaş kıyafetli (!) komando göndererek toplanan işçi ve gençlerimize gözdağı verip dağılmalarını sağlamak istediyse de toplananların «Kahrolsun faşizm» ve «Sıkıyönetime son» sloganlarıyle kararlılıklarını gösterince, geri çekilmek zorunda kaldılar. Bu sırada Pergem be günkü olaylarda faşistlerle işbirliği yapan polislerden hiç birisinin ortalıkta gözükmeyip beş on sokak ilerde kümelenmeleri dikkati çekti.

Şehit işçi Abdi Gönel'in cenazesi Site öğrenci yurdundan alınarak eller üzerinde Topkapı'ya kadar taşındı. Yürüyüş sırasında kaldırımlarda toplanan halkın sevgi gösterisinde bulunduğu ve yer yer gruplar halinde yürüyüşe katıldığı görüldü. Böylece 40.000 kişiye ulaşan kortej düzenli bir şekilde «İş-Emek-Hürriyet, Faşizme Nihayet», «Bağımsız Türkiye», «İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği», «Genel Grev Hakımız» sloganları ile devrimci marşlar söyleyerek Topkapıya vardı. Daha sonra bir otobüse konulan cenaze Abdi Gönel'i memleketi olan Lapseki'ye uğurlandı.

Faşistler tarafından alçakça katledilen işçi Abdi Gönelin anısı önünde saygı ile eğiliyoruz.

Alman faşizmine karşı kazanılan

(Baştarafı 3. Sayfada)

nin yenilgisinden sonra Asyada da devrimci değişiklikler için uluslararası ortamda uygun koşullar yaratılmıştı. Böylece; Polonya, Çekoslovakya, Bulgaristan, Romanya, Macaristan, Alman Demokratik Cumhuriyeti, Yugoslavya Arnavutluk, Kore Demokratik Cumhuriyeti, Çin Halk Cumhuriyeti ve Vietnam Demokratik Cumhuriyetinin emekçi halkları kapitalistlerin ve ağalarının egemenliğine son verip, geniş çapta sosyal, ekonomik ve siyasal dönüşümlere girişmişlerdi.

Güçlü bir dünya sosyalist sisteminin kurulması, kapitalist sistemin genel buhranını derinleştirmiş ve onun sömürgeci sistemini temellerinden sarsmıştı. Sovyetler Birliğinin önderliğinde oluşturulan dünya sosyalist sistemi, sadece kapitalizmin genel buhranını derinleştirmekle kalmamış, yarattığı uluslararası objektif şartlar nedeniyle, sömürge ve yarı sömürge ülke halklarının ulusal kurtuluş hareketlerine de yeni boyutlar kazandırmıştı. Sosyalist sistem ve uluslararası proletarya hareketiyle sağlam ittifaklar kuran ulusal kurtuluş hareketleri, emperyalizmin ve gericiliğin temellerini dinamitlemeğe başlamıştı. Başlangıçta, ulusal kurtuluş hareketleri olarak başlayan Çin, Kore, Vietnam devrimleri Sosyalist devletlerin ve uluslararası proletarya hareketinin dolaysız ve dolaylı yardımlarıyla sosyalist devrimlerini de zaferle sonuçlandırdılar.

İşte bu nedenle, II. Dünya Savaşının sonucu büyük önem taşımaktadır. Sovyet halkının faşizme karşı büyük yurtsever, antifaşist savaşı sayesinde emekçilerin can düşmanı faşizm yenilebilmiş ve uluslararası proletaryanın ve de ulusal kurtuluş hareketlerinin emperyalizme karşı verdiği mücadelenin bugünkü olumlu koşulları yaratılmıştır.

Bugün artık insanlığın tarihsel gelişiminin yönünü ve özelliğini belirleyen emperyalizm değil dünya sosyalist sistemi ve emperyalizme karşı «bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm» için savaşan güçlerdir.

Faşizmin yenilgisinin 30. yıldönümünde; faşizmin ve gericiliğin yok edilmesi ve insanlığın sosyal kurtuluşu için hayatlarını feda eden milyonlarca emekçinin anısı önünde saygı ile eğiliyoruz.

Vietnamlı devrimciler emperyalizmi

(Baştarafı 2. Sayfada)

ABD'nin artık Uzak - Doğuda savaşa giremez durumda olması; aynı zaman da da artık ABD'den sonsuz yardım alamayan Güney Vietnam ordusuyla idari yapısının içten çürümüşlüğü Güney Vietnam Geçici Devrim Hükümetini, darbeyi tam zamanında ve en uygun yere vurmasını sağladı.

Belirtilmesi gerekli bir nokta da şudur: Güney Vietnam Ulusal Kurtuluş Kuvvetleri bazılarının anlattığı gibi sadece komünistlerden meydana gelmemektedir. Hükümetin Dışişleri Bakanı Bayan Ti Bin yeni iktidarın niteliğini şöyle ortaya koymaktadır: «Bizim ülkemizde faaliyet halinde bulunan Demokrat Parti, Radikal Sosalist Parti ve Devrimci Halk Partisi olmak üzere üç partimiz ile 20 kadar kitle örgütü ve dini tarikatımız var. Devrimci Halk Partisi Marksist bir partidir. Fakat bütün Ulusal Kurtuluş Kuvvetlerini temsil etmemektedir.»

Tekrar edelim: Sosyalit dünya Sistemi ve Uluslararası İşçi Sınıfı Güney Vietnam Geçici devrim hükümetini Ulusal Bağımsızlık savaşı verdiği için desteklemekteydi. Bugün artık, Kuzey'den sonra Güney Vietnam'da emperyalizmin tasallutundan kurtulmuştur.

Ho Şi Min 6 yıl önce, birleşmiş, güçlü ve bağımsız bir Vietnam'ı göremeden öldü. Fakat O'nun bütün ömrünü verdiği bu kutsal savaş artık kazanıldı. Sıra Vietnam'ın «bütün» hale gelmesinde Hindi Çini halklarının yüce önderi bütün bağımsızlık savaşlarının bayrağıydı. Bu bayrak şimdi Güney Vietnam'ın Başkentinde dalgalanıyor.

«Saygon» adının «Ho Şi Min» olması Ulusal Kurtuluş Savaşlarının yenilmezliğini ve emperyalizmin çöküşünü simgeliyor.

Grev hakkımızı çiğnetmeyelim

kitle

Sıkıyönetimin son yayınladığı bildiriyle, sermaye cephesinin işçi sınıfımıza 1 Mayıs hediyesini öğrendik. Buna göre, İstanbul'da, Ankara ve Adana-Mersin'de de olduğu gibi grevler izne bağlandı.

Bu ne demektir? Bu patronların işlerine gelmeyen grevlere izin verilmeyeceği demektir. Bu, açıkça, grev hakkımızın çiğnenmesi demektir. Bu zaten kısıtlı olan grev hakkımızın, işçi sınıımızın yarısından çoğu için kaldırılması demektir.

Ve sözde, grev ile birlikte lokavt da izne tabi tutulmaktadır. Halbuki, lokavt bir hak değildir. Ayrıca, her gün yaşadığımız örneklerden bildiğimiz gibi, patronlar, lokavt ismini vermeden de işçi çıkarabilmetedirler. «Üretim Kısıtlaması» gibi bahanelerle, «toplu izinlerle», lokavtlar uygulamaktadırlar. Yine iş Kanunun 13. ve 17. maddeleri, işçilerin işine son vermek için sürekli işlemektedir. Bütün bu uygulamalara karşı, mücadele silâhımızdan biri olan grev hakkımızı da kullanılmaz hale getirmek çabasındadırlar.

Grev hakkı olmayan bir sendika, Toplu Sözleşme Görüşmelerini nasıl yürütebilir? Patronlar üretimi durduramıyacak olan işçilere, yeni haklar vermekten kaçınacaklardır.

Böylece, toplu sözleşmeler yoluyla yeni haklar elde etmemiz engellenecektir.

Bu karar, kendilerine «Milliyetçi Cephe» adını verenlerin, parababalarının, sömürücüler cephesinin işçi sınıfımızın ekmek kavgasını önleme girişimidir.

Bizler bu karar karşısında ne yapmalıyız?

Bütün tezgâh başlarına kadar grev yasağının ne anlama geldiğini yayalım. Grev hakkımızın, işçi sınıfımızca ne kadar önemli olduğunu anlatalım. Bütün devrimci ve demokrat kişi ve kuruluşların bu hakkımızın çiğnetilmesine karşı çıkmasını sağlayalım.

Grev yasaklarına karşı ve sıkıyönetimin kaldırılması için mücadelemizi, fabrika içlerine kadar yayalım.

Bu konuda bütün işçilerin, sendikaların birliğini sağlayalım. Kampanyalar örgütleyelim.

Bu çalışmalarımızı öylesine yoğunlaştıralım ki, örse vuran çekiçler «Grev yasaklarına hayır» diye vursun, dokuma tezgâhları «Grev yasaklarına son!» diye çalışsın. Fabrikalar «Grev hakkımızı çiğnetmeyiz» diye yankılansın.

Yürüteceğimiz bu mücadeleyi, sıkıyönetimin kaldırılması için mücadelenin bir parçası olarak değerlendirmeliyiz. Çünkü; bu olaylar açıkça, sıkı yönetim, emekçi halkımızın haklarını engellemenin bir yolu olmuştur.

Sıkıyönetimden ve bütün uygulamalarından sıkıyönetimin getirilmesi uzatılması için oy veren bütün, sözde «millet temsilci»leri sorumludur. Ve bu sorumluluğa «halkçı» geçinen milletvekilleri de bugüne kadar ortak olmuşlardır.

Emekçi halkımızın İş-Ekmek-Hürriyet kavgası, grev hakkımızı çiğneyenlere karşı demokratik mücadeleyi de içermektedir. Emekçi halkımızın kendini açlığa, sefalete mahkûm etmek isteyenlerden, patronlardan ve sömürücülerden onların sömürü düzenlerini değiştirerek hesap soracaktır.

Grev yasağına rağmen işçi sınıfımızın mücadelesi sürüyor

Aydın Tekstil işçilerinin yiğit direnişi sürüyor

Aydın Tekstil İşçilerinin, grevi büyük bir kararlılıkla sürüyor. İşçiler, işten çıkarılan bir arkadaşlarının işe alınması için başlattıkları kararlı direnişi, verilmeyen ikramiyelerini ve diğer ekonomik ve sosyal haklarını almak için greve dönüştürdüler.

16 yıllık işçilerin bile hala asgari ücretle çalıştıkları Aydın Tekstil'de sömürü bütün baskısıyla sürerken, tekstil işçileri de her gün biraz daha bilinçleniyorlar.

Geçtiğimiz hafta içinde TSİP Genel Başkanı ve TSİP Eğitim Propaganda sekreteri, TSİP Aydın yöneticileriyle birlikte Aydın Tekstil grevini ziyaret ettiler ve grev çadırında, grevci işçilerle görüştüler. Öte yandan Aydın'lı fırın işçileri de grevci işçilere ekmek taşıdılar.

Aydın Tekstil işçileri «hakkımızı alana kadar ve işten çıkarılan arkadaşımız işe alınana kadar direnişi sürdüreceğiz» diyorlar.

Nobel işçilerinin direnisi sürüyor

Hamile bir işçi arkadaşın işten atılması üzerine direnişe geçen ve daha sonra ölüm orucuna başlayan Nobel işçileri 28 Nisan sabahında sıkıyönetimin yasağı ve polisin direnişi kırmak üzere saldırısıyla karşılaştılar.

O savah şafak Nobel'de
«Zulüm bir gün duracaktır
Halk zinciri kıracaktır
Yiğit işçi, yoksul köylü
İktidarı alacaktır.»

türküsüyle söküyordu. Fakat o gün Nobel işçilerinin yükselen mücadelesi üzerine sömürü düzeninin baskısı hışımla yağdı. Polis çadırları söktü. Ölüm orucu tutan kadın işçiler yerlerde sürüklendiler.

Daha sonra ölüm orucu tutan işçiler hastahaneye kaldırıldılar. Diğerleri direnişe devam ettiler.

Nobel işçileri, sendikalaşma yolunda verdikleri bu mücadelede ekmek kavgasının yalnız başına yetmeyeceğini iktidar kavgasıyla demokratik hak arama mücadelesini birleştirmek gerektiğini anlıyorlar.

Ve görüyorlar ki; Bağımsızlık, Demokrasi, Sosyalizm mücadelesine girmeden, işçi sınıfı partisi önderliğinde bir mücadeleyle, köhne düzen ezilmek horlanmak son bul değiştirilmeden sömürülmek mayacaktır.

Sedef Düğme işçileri sendika seçme özgürlüğü için direniyor

Şişli'deki Sedef Düğme Fabrikasında çalışan 220 işçi Türk-İş'e bağlı Kauçuk-İş'den çıkıp bağımsız İdeal-İşe geçmek isteyip, dilekçelerini Kauçuk-İşe göndermeye başlayınca İşveren ilk dilekçeleri gönderen 35 işçiyi işten çıkarmıştır. Bunun üzerine arkadaşlarının işten çıkarılmasını protesto eden bütün işçiler fabrikanın önünde toplanarak direnişe geçmişlerdir. İşverenin çağırdığı toplum polisleri işçileri dağıtmak isteyince işçilerin kararlı direnişleri sonunda geri çekilmek zorunda kalmışlardır. İşçiler, mücadelelerini işten atılan arkadaşları işe alınıncaya kadar sürdüreceklerini, hiç bir gücün kendilerini yıldıramayacağını söylüyorlar.

Sendikalaşan beş işçinin işine son verildi

Yüksel İnşaat Anonim şirketinde çalışan ve daha önce sendikasız olan işçilerin DİSK'e bağlı Maden-İş'te örgütlenmek istemeleri üzerine beş işçi arkadaş işten çıkarılmışlardır.

Bu konuda Maden-İş bölge temsilcisi şunları söylemiştir:

«İşverenler Sıkıyönetimden ve sıkıyönetimin grev yasaklarından cesaret alarak, işçiler üzerinde baskı ve zulümlerini artırmaktadırlar. Kanunsuz Lokavtlara gitmektedirler. Bizler tepki gösterince, mahkemenin yolunu göstermektedirler. Bizde diyoruz ki; sıkıyönetim araya girmesin şayet grevlerimiz kanunsuz ise, işverenler bize öğütlediği yolu kendisi yapsın, mahkemeye başvursun.

Sahibi : Mehmet Yücel/ Sorumlu Müdür: İlhan Eryılmaz/ Yönetim Yeri: Çemberlitaş Piyerloti Cad. 37/C — İSTANBUL. Dizgi, Baskı: ÖZGÜR Gazetecilik ve Matbaacılık İşletmesi son baskı tarihi 5 Mayıs 1975

Gaziantep'te «Küsgem» grevi sürüyor

Küsgem işçileri geçen yıl sendikasız olarak direnişlerini başarıya ulaştırdılar. Ancak bu direnişleri sırasında örgütsüz mücadelenin kalıcı başarılar sağlayamayacağını anlayan işçiler, 1974 Ağustos ayından itibaren Çağdaş Metal-İş sendikasına girdiler.

Sendika 1974 eylülünde toplu sözleşme çağrısı yaptı. Sözleşmenin başlamasıyla beraber, işveren, işçiler arasında bölücülük yapmaya başlayarak, büro işçilerinin sözleşme dışında bırakmak istedi. Bu durum karşısında işçilerin birliği ve kararlı tutumlarıyla 3. Mart tarihinde grev. başladı.

Küsgem işçileri direnişlerini bugüne kadar yiğitçe sürdürüyorlar. Antep'li tüm devrimci kuruluşlar işçi arkadaşlarımızın direnişini destekliyorlar.

Epengle direnişi ve bir provakasyonun içyüzü

(Baştarafı 4. Sayfada)

di güvenliğini sağlamak için partili arkadaşlardan yardım istedi. Bunun üzerine TSİP'li bazı işçiler, üyeler sendikada nöbet tutmağa başladılar. İstanbul Eski İl Başkanı Seven'in sendikada bulunması TSİP'in saldırısı değil, tersine saldırıyı önlemek için alınan tedbirlerdendir. Nitekim işçi sınıfı sosyalistlerin tahminleri yanlış çıkmamış ve sendikayı basarak işgal etmek istemişlerdir. Bunlar, sendikadaki arkadaşlara sopa ve zincirlerle saldırmağa geldiler ama hiç bir olay çıkaramadan çıkıp gitmek zorunda kaldılar. Giderek, Sefer Güvenç arkadaşı yüzünden yaraladılar.

Amaçlarında başarıya ulaşamayan bu kişiler, ertesi kün 6 kişi halinde İstanbul İl Başkanı İbrahim Seven'i yolda çevirip dövdüler. Bunların kim olduğu tespit edildi. Devrimcilere saldırmanın çıkar yol olmadığı onlara gösterildi.

PDA'cıların makyavelist tutumları, «Halkın Sesi»nde yayınlanan bir provokasyon bildirisi ile devam etti. Gene o bildiride, olaylar riyakârca tahrif edilerek anlatıldı. Dergilerinde yayınladıkları bu provakasyon bildirisini Türkiye'deki demokratik örgütlere, Anadolu'ya kadar yaymaları üzerine olayların içyüzünü açıklamak gereğini duyduk. Şu kadarını söyleyelim ki, bu olaylar, Mart ayı başında geçmiştir ve sözkonusu bildiriyi yayınlayanlar o sırada direniş halindeki 90 kadar işçiden sadece iki işçiden imza alabilmişlerdir. Bu konuda açıklama yapmak gereğini duyduğumuz Mayıs başında ise, Epengle işçilerinden 83 tanesi gene Tüm Dokuma İş'in gayretiyle başka fabrikalarda iş bulmuşlardır.

Epengle işçileri direnişin başından sonuna kadar sendikalarını desteklemişlerdir. Ne hakim sınıfların ne de sol oportünistlerin finans kapital ekmeğine yağ süren çabaları, Tüm Dokuma İş'i zayıflatamamıştır. Öte yandan sağdan ve soldan gelen provokasyonlar sadece Tüm Dokuma İş'e değil, asıl TSİP'e yönelmiştir.

Burada tekrar üstüne basacağımız bir nokta, sağ ve sol provokasyonun gelip kucaklaşmasıdır. Diğer önemli bir nokta da, sosyalist geçinen birtakım kişilerin devrimci bir sendikaya ve onun devrimci partilerine karşı terör kullanmaları 12 Mart öncesi alışkanlığı hortlatmalarıdır. Böylesi eğilimleri güçlenmeden boğmak, böyle zorbalık yöntemlerinin işçi sınıfı mücadelesine yarar değil zarar getireceğini anarşistlere ve provokatörlere göstermek gereklidir. Anarşist ve provokatörlerin, polisin, işverenin istekleri doğrultusunda Tüm Dokuma İş'in üç devrimci yöneticilerini dövmeye, sendikayı fiilen işgal etmeğe kalkışmaları ibret verici bir olaydır.

Arkasında karanlık küçlerin sermayenin tüm örgütlerin parmağı olduğu açıkça görülen bu olaylar dizisinde birtakım provokatörler, gerek Tüm Dokuma İş'in Tekstil ve Teksif sendikaları karşısında güçlenmesine karşı bir piyon rolü oynamışlar, gerekse TSİP'e karşı provokasyon belirtileri yayınlayarak ve yayınlatarak hakim sınıfların oyununa gelmişlerdir.

İşçi sınıfı sosyalizmi, devrimci sendikacılık mücadele süresinde benzeri terkiplerle karşılaşabilir. İşçi sınıfı sosyalistleri böylesi ahlâksızlıkları ve yöntemleri işçi içine sokmak isteyenlere karşı kararlı bir mücadele vermek zorundadırlar.

Ve tekrar bildiriyoruz ki, böylesi yöntemler, işçi sınıfı mücadelesinde çoktan iflâs etmiştir. Söz konusu provokasyon bildirisini kaleme alan, iki tutarsız işçiye imzalatan ve yüzlerce adrese pastalayan provakatörler TSİP'i yıpratmağı başaramamışlardır.

Epengle işçilerinin

(Baştarafı 4. Sayfada)

halen Devlet Güvenlik Mahkemesi tarafaından tutuklu bulunmaktadır) göz bebeğimiz gibi korumaya kararlı olduğumuz ve bütün tekstil işçilerinin umut bağladığı sendikamızı Tüm Dokuma-İş'i yıkmaya çalışmaktır.

Biz Epengle işçilerini temsil etmeyen iki kişinin ağzı ile başta sendikamız genel başkanı olmak üzere ve TSİP'li olan yönetici arkadaşlarımıza dil uzatarak konuşanların amacı devrimci kişi ve kuruluşları yanıltarak kendi hainliklerini maskelemektir. Bu bildirinin arkasında gizlenenler, işverenlerin faşist militanlarına yaraşır bir tavırla dışardan topladıkları üç-beş adamla demokratik örgütümüz olan sendikamıza baskın yaparak cam ve çerçeve kıracak kadar alçalmışlardır. Biz Epengle İşçileri ve sendikamız yöneticileri direniş süresiince egemen güçlerin ve sarı sendikaların yanı sıra, devrimcilik adına ortaya çıkan içimizde ve dışımızdaki bu tip küçük burjuva ahmakları ile de mücadele etmek zorunda kaldık. Epengle işçileri olarak; nereden gelirse gelsin sendikamız ve yöneticilerine karşı her türlü saldırıya amansızca karşı koymaya kararlıyız. Dün olduğu gibi bugün de sendikamızda kenetlenmiş bir güç olarak mücadele edecek ve tekstil işkolundaki işverenlerin ve bu işkolundaki sarı sendikaların yüreklerine korku salacağız. Dost, düşman bunu böyle bile.

Zafer bizlerin olacaktır.

Zafer işçi sınıfının güçlü dayanışmasınındır.

Epengle İşçileri:
Hamdi Erdem, Süleyman Tansu, İbrahim Karköse, Sami Yorgun, Sadık Duvarcı, Abdurrahman Yurdakul, Adem Metin, Amil Dağdelen, Ahmet Yavuz, Dilek Ağırgül, Sever Kaya, Ahmet Güngör, Nazif Güler, Hürrem Süzer, Celâl Yılmaz, Adem Turgut, Cemal Dereközü, Ersin İlhan, Osman Doksan, Yakup Sağlam, Süleyman Sağlam Hayrettin Taymaz.

TUĞBAY İŞÇİLERİ BASKILARI PROTESTO ETTİ

Kartal, Maltepe'deki Tuğbay fabrikası bir aya yakın zamandır, sendikalaşma hakları için, işten atılan arkadaşlarının işe alınması için direnmektedirler.

Tuğbay işçileri bu direnişlerinde işçi sınıfımızın kararlılıklarını, birlikte direniş gücünü göstermektedir.

Bu direniş çevredeki devrimci örgütlerin de desteğiyle sürdürülmektedir.

27 Nisan Pazar günü çeşitli fabrikalardan gelen işçi arkadaşlarla birlikte bir yürüyüş yapmışlardır.

Yürüyüş boyunca işçi sınıfımızın sömürü düzenine olan hıncını haykırmışlardır.

Tüm Dokuma İş Sendikasının açıklaması

(Baştarafı 4. Sayfada)

lışan bu «Halkın Sesi» sözcüsünün komiteden çıkrıldığı bir gerçektir.

Halkın Sesi müfterilerinin iddialarından en ahmakça yapılanı da «Epengle işçilerinin devrimci öğrencilerden ve diğer işçi kardeşlerinden tecrit ettiğimiz»dir. Direniş boyunca yiğit Epengle İşçileri bir taraftan kendi kavgalarını bütün olanaksızlıklarla sürdürürken diğer taraftan nerede bir işçi direnişi ya da grevi varsa oraya koştular. Hepsi ile sıcak bağlar kurdular dayanışma örnekleri verdiler.. Devrimci öğrenci kardeşlerinin yanında pankart ve flamaları ile en önde yürümesini bildiler.

Onlar hiç bir zaman kavganın bir bütün olduğunu unutmadılar. Kavgalarının işçi sınıfının bir parçası olduğunun bilincindeydiler. Onları diğer devrimci işçi ve öğrenci kardeşlerinden «tecrit ettiğimiz»i söylemek en azından direniş boyunca sürmekte olan diğer işyerlerindeki grev ve direnişleri masa başından izleyenlere özgü bir iddiadır. Ancak, birtakım akılı evvellerin ve işçileri bölmeye çalışan provokotörden tecrit edildiği doğrudur.

Müfterilerin son iddiası ise «Diğer devrimci kuruluş ve kişilerin yardımlarını önlediğimiz» bildiriye imza koyanlar ve bütün devrimci kuruluşlar da pek âlâ bilirler ki; yardım konusunda kurulan 5 ve 10 ar kişilik komiteler bütün devrimci sendikaları ve demokratik kuruluşları ziyaret ederek, bizzat Epengle işçileri kendileri konuştular ve bu kuruluşlar hakkında aldıkları cevap, gördükleri davranışları yine bizzat kendileri değerlendirdiler. Meselelerini anlatmaktan usanmadılar. İşçi sınıfı dayanışmasının gerekliliğini bütün bu kuruluşlara, yetkililerine (!) anlattılar. Ve bu kuruluşlardan olumlularını da olumsuzlarını hepsini yine kendileri hep birlikte değerlendirdiler.

Müfteri dergicilerin bir iddiası da TSİP'lilerin işçileri dövdüğüdür. Bütün amaçları TSİP'li sendika yöneticilerini iftira ve yalanlarla yıpratmak ve diğer devrimci kuruluş ve kişileri yanıltmak olan bu müfteriler sendika yönetim ve yürütme kurulundaki TSİP'li arkadaşlarımızın işçi sınıfı kavgasına inanmış kişiler olduğunu iyi bilirler. Bunun için sokaktan getirdikleri 5-8 sosyal faşist ile sendika basıp iki arkadaşımıza saldırdılar. TSİP'li olsun veya olmasın sendika yönetim veya Yürütme Kurulu üyesi arkadaşların ya da herhangi bir TSİP'linin sendikada işçileri dövdüğünü iddia etmekle kendi faşizan saldırılarını maskeleyeceklerini sanmaktadırlar..

Epengle işçilerinin yiğit direnişi üzerine yalanlar bina etmek ve buna devrimci kılıfar giydirmek isteyenlerin saldırıları ve bütün Tekstil işverenlerin saldırılarını en amansızca göğüsleyeceğimizi bildirirken Devrimci Kuruluş ve kişileri aydınlatma görevini yerine getirdiğimizi umarız.

TÜM DOKUMA İŞ SENDİKASI
GENEL YÜRÜTME KURULU